Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921. — ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 117

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 27 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΚΠΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Έτησία δρ. 15. —	Έξάμ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» » 20. —	» » 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4. —	» Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ
Συντάκται καὶ συνεργάται οἱ καλλίτεροι καὶ γνωστότεροι τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων.
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ : Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

1821 — 1921

ΧΑΙΡΕ, Ὦ ΧΑΙΡΕ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐγλέντησαν πάλιν χθές, δεδομένου ὅτι κάθε παράτα, κάθε τελετή, κάθε ἑορτὴ ἀποτελεῖ καὶ ἀπὸ ἕνα ἐξαιρετικὸν γλέντι διὰ τοὺς ἐκτάκτως φιλοθεάμονας συμπολίτας ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὰς συμπολίτιδας. Ἐφέτος ἄλλως τε αἱ ἑορταὶ τῆς ἑκατονταετηρίδος μ ῖς ὑπόσχονται ὅτι θὰ καλοπεράσωμεν ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως.

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ θεαματικοῦ των μέρους, αἱ ἐθνικαὶ αὐταὶ ἑορταὶ ἔχουν καὶ τὸ πατριωτικόν των ἐνδιαφέρον. Ὅλοι μας ποιὸς λίγο—ποιὸς πολὺ εἴμεθα ἀκόμη σωβινισταί. Κάθε 25η Μαρτίου μ ῖς ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην τὰς ἡρωϊκὰς μορφὰς τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Διότι πράγματι ἡ ἐπανάστασις αὐτή, ἀνέδειξε μερικὰς ἁδροτατας μορφάς, ποὺ δὲν συναντῶνται πολὺ συχνὰ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐθνῶν. Τὸ ἁγνὸ καὶ πούρο παλληκάρι τοῦ Σουλίου, ὁ Μ ἵρκος Μπότσαρης, ὁ συμπαθητικώτατος καὶ ρωμαντικὸς ἥρως τῆς Ἀλαμάνας Ἀθανάσιος Δι ῖκος, ὁ ἀρήϊος καὶ μεγαλοπρεπὴς σὰν τὰ αἰωνόβια πεῦκα τῶν ἑλληνικῶν βουνῶν Ἀνδροῦτσος, ὁ πολυμήχανος καὶ ἐξυπνότατος Κολοκοτρώνης, ὁ ἀλαζὼν καὶ ἀτίθασσος Καραϊσκάκης, ἡ μεγαλειώδης Μπουμπουλίνα καὶ αἱ Σουλιώτισσαι, ἀνεξαρτήτως τοῦ ρόλου ποὺ ἔπαιξαν εἰς τὴν Ἐπανάστασιν, ὡς ἄτομα καὶ ὡς χαρακτῆρες ἀποτελοῦν τύπους ἀντιπροσωπευτικοὺς τῆς Ἑλληνικῆς ράτσας, ἐκδηλώνουν ἐντονώτατα τὰ κυριώτερα γνωρίσματα τοῦ Ἕλληνος. Εἰς τὸν καθένα ἐξ αὐτῶν ἀνευρίσκομεν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν πολυμερῆ καὶ πολύπλευρον ἑαυτόν μας. Τί τὰ θέλετε; Ἐμεῖς οἱ διαβολορωμηοὶ εἴμεθα τὰ περιεργότερα πλάσματα τοῦ Ὑψίστου. Συναντ ῖ κανεὶς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους λαοὺς ἐξαιρετικὲς φυσιογνωμίες, ἀλλὰ μονομερεῖς καὶ ἀτόφιες σὰν ὀγκολίθους.

Ἐνῷ ὁ Ἕλλην εἶνε ὅ,τι θέλεις· φίλαυτος καὶ ἰδιοτελής, ἀλλὰ καὶ παλληκάρι, ὅταν θέλῃ, πονηρὸς καὶ βαγαπόντης ἀλλὰ καὶ εἰλικρινής, ὅταν πρέπει, ὑλιστὴς καὶ συμφεροντολόγος ἀλλὰ καὶ ἰδεολόγος, ἕνα τραγελαφικὸν κρ ῖμα πολλαπλῶν προτερημάτων καὶ ἐλαττωμάτων, καθένα ἐκ τῶν ὁποίων χρησιμοποιεῖ ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς εἶνε τὸ μυστικὸν τῆς μακροζωΐας μας ὡς φυλῆς. Ἐπὶ διάστημα τόσων χιλιάδων ἐτῶν, κατὰ τὸ ὁποῖον λαοὶ ἦλθον καὶ παρῆλθον, κράτη ἐδημιουργήθησαν καὶ κατελύθησαν, ὁ Ἕλλην, δεινοπαθῶν, διαρκῶς παλαίων, καταποντιζόμενος κατὰ περιόδους εἰς τὸν βυθόν, διὰ ν' ἀνέλθῃ καὶ πάλιν σὰν φάντης μπαστοῦνι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ νὰ εἴπῃ «ἐδῶ εἶμαι, κύριοι» ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπον βίον χιλιετηρίδων ὁλοκλήρων.

Εἴμεθα, συμπατριῶται μου, τὰ ἐφτάψυχα γατιὰ τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅλοι μ ῖς ρίχνονται ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ μ ῖς ἐξοντώσῃ τελειωτικῶς. Εὐτυχῶς ἡ γενεά μας εὑρίσκει τὸν Ἑλληνισμὸν εἰς μίαν τῶν περιόδων τῆς λαμπρ ῖς ἀκμῆς του. Καὶ δι' αὐτὸ ἔχομεν καθῆκον ν' ἀποτίσωμεν τὸν φόρον τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν ἠγωνίζοντο διὰ τὴν ἐλευθερίαν μας.

Ο ΠΥΜ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Ἡ γυναῖκα ἀγαπ ῖ νὰ στολίζεται μὲ ἄνθη—ὡς θῦμα ἢ ὡς θριαμβεύτρια;

—Ἡ μύτη ὀφείλει νὰ βαστάζῃ τὰ ματογυάλια, διότι πάντα ὁ κατώτερος ὑποφέρει περισσότερον ἀπὸ τὰς ἐλλείψεις τοῦ ἀνωτέρου.

—Ζωγραφίζουν τὸν ἔρωτα γυμνὸν—ἀπὸ ἀκοσμίαν τάχα ἢ ἀπὸ φτώχεια;

—Ὅσοι περιορίζουν ὅλην τὴν φιλοδοξίαν των εἰς ἕνα καλὸ γεῦμα, ἐπιζητοῦν τόσας δάφνας μόνον ὅσαι χρειάζονται γιὰ τὸ στιφάδο των.

—Τὰ αἰσθήματα μεταβάλλονται μὲ τὸ εἰσόδημα, τὰ ἤθη μὲ τὸν τόπον, αἱ γνῶμαι μὲ τὴν μελέτην καὶ αἱ ἀρχαὶ μὲ τὰ ἔτη.

—Αἱ γυναῖκες εἶνε ὅπως τὰ πουλερικά, ἔχουν ἀνάγκη νὰ στολισθοῦν γιὰ νὰ π ῖνε στὴ φωτιά.

—Ὅλος ὁ θρίαμβος τοῦ λογικοῦ μας συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ὁδηγεῖται τὸ βῶδι ἀπὸ τὸν χωριάτην, ἀντὶ ὁ χωριάτης νὰ ζεύγεται ἀπὸ τὸ βῶδι· εἶνε αὐτὸ λόγος νὰ ὑπερηφανευώμεθα τόσον;

—Δύσκολα ἐξοικειούμεθα πρὸς τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ ἐνταφιασμὸς ἑνὸς ἔρωτος σημαίνει πάντοτε τὴν γέννησιν ἑνὸς ἄλλου· ὅταν βλέπωμεν μίαν δύσιν ἡλίου, σπανίως συλλογιζόμεθα ὅτι τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην τὸ ἄστρον ἀνατέλλει εἰς τὸν Νέον Κόσμον.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥΣ

Πάτερ μου, συγχώρεσέ με τὴν ἁμαρτωλή, ὅτι τὰ κρίματά μου ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης ἐπληθύνθησαν καὶ αἱ ἀνομίαι μου ἀμέτρητοι κατήντησαν, συγχώρεσέ με τὴν ἁμαρτωλή. . . Εἶμαι, καθὼς βλέπεις πολὺ καλὰ πάνω ἀπ' τὰ ματογυάλια σου, πάτερ μου, εἶμαι ἕνα νέο κορίτσι 18 ἃς ποῦμε χρονῶν, ποὺ θὰ μποροῦσα ὅμως νὰ εἶμαι καὶ 20 ἂν δὲν ἦταν τὸ δικαιοστάσιο. Ἡ οἰκογένειά μου μπορῶ νὰ πῶ ὅτι εἶνε ἀρκετὰ καλή, καὶ ἡ πολυσέβαστή μου μαμ ῖ προσπάθησε νὰ μοῦ δώσῃ ὅσο μποροῦσε καλλίτερη ἀνατροφή. Πῆγα καὶ στὴ σχολὴ τῶν Καλογραιῶν, ὅπου ἂν δὲν εἶχα τὴν τύχη νὰ μὲ στείλουν κι' ἐμένα κρυφὰ σὲ κανένα γαλλικὸ μοναστῆρι, ἔμαθα ὅμως ν' ἀγαπῶ καὶ νὰ σέβωμαι τὴ θρησκεία μας. Ναί, πάτερ μου, σέβομαι τὸ Θεό μας, ἀγαπῶ τὸν ὡραῖο Χριστὸ καὶ πρὸ πάντων λατρεύω τὴν Παναγία μας, γιατί, ὅπως θὰ ξέρετε βέβαια, πάτερ μου, ὁ κυριώτερος θεὸς τῶν γυναικῶν εἶνε ἡ Παρθένα Μαρία· ἡ μεγάλη της γλυκύτης κι' εὐσπλαχνία εἶνε πιὸ σύμφωνη μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία μ ῖς, νοιώθουμε καλλίτερα τὴ θεότητά της. Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, πάτερ μου, ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι κάθε μεγάλη σαρακοστὴ καμμιὰ Παρασκευὴ δὲν παραλείπω δίχως νὰ πάω στοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Θεοτόκου. «Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφευτε»! Τί γλυκειὰ Ὑμνωδία.

Κι' ὁ συμβολισμὸς τοῦ Ἀρχαγγέλου μὲ τὸ κρῖνο πόσο ὑποβλητικός! Ἄ, ὡρισμένως ἐκεῖνος ποὺ ἔκαμε τοὺς χαιρετισμούς, ἦταν ποιητής, πάτερ μου, κι' ἤξερε πολλὰ ἀπ' τὴ γυναικεία καρδιά. Καὶ λοιπόν, κάθε Παρασκευὴ πηγαίνω στὴν ἐκλησία μόνη, δίχως τὴ συντροφιὰ καμμιανῆς ποὺ θὰ μοῦπαιρνε τ' ἀφτιὰ μὲ τὴ φλυαρία της—λὲς κι' ἡ γυναῖκες πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κουτσομπολέψουν!— διαλέγω μιὰ ἀπόμερη γωνιά, ἀνοίγω τὴ σύναψί μου καὶ παρακολουθῶ φρόνιμα, μὲ κατάνυξι, τὴ θεία μυσταγωγία.

Συμβαίνει ὅμως πάντοτε, πάτερ μου — καὶ σ' αὐτὸ σῖς παρακαλῶ νὰ προσέξετε — συμβαίνει πάντοτε ὁσάκις κάθε Παρασκευὴ πηγαίνω στὴν ἐκκλησία, μέσα στὸ γενικὸ συνωστισμό, νὰ βρίσκεται κοντά μου κάποιος νέος, ἄλλοτε εὔμορφος κι' ἄλλοτε ἄσχημος, νέος ὅμως πάντοτε. Καὶ ἐγὼ ἀφημένη μὲ τοὺς χαιρετισμούς, παραδεδομένη ἐξ ὁλοκλήρου στὴ θεία ἔκστασι καὶ συγκίνησι, δὲν τὸν ἀντιλαμβάνομαι ποὺ μὲ κυττάζει φλογερά, δὲν τὸν ἀντιλαμβάνομαι ποὺ μὲ πλησιάζει σιγά-σιγά, καὶ στρώχνεται καὶ κολλ ῖ ἀπάνω μου, δὲν τὸν ἀντιλαμβάνομαι παρὰ μόνον ὅταν ἡ θερμὴ πνοή του ἀρχίσῃ νὰ νοτίζῃ τὸ μάγουλό μου. Ξαφνιασμένη, συνέρχομαι ἀπὸ τὴν ἔκπληξί μου, φρικιῶ στὴν ἰδέα ὅτι θὰ γυρίσω καὶ θὰ ἰδῶ τὸν Γαβριὴλ νὰ μοῦ προσφέρῃ τὸ κρῖνο, γυρίζω καὶ βλέπω τὸ νέο νὰ μοῦ προσφέρῃ τὸ γυαλιστερὸ βλέμμα του, τὸ σατανικό του χαμόγελο. Παναγία! ἡ μοίρα μου τῶχει, ὅπου βρίσκομαι νὰ ξεφυτρώνῃ πάντοτε πλάϊ μου ἕνας νέος! Ξαναμμένη ἀπ' τὴ ζέστη, ἀπ' τὸ συνωστισμό, ἀπ' τὴν ἀγανάκτησι, κουρασμένη ἀπ' τὴν ὀρθοστασία, αἰσθάνομαι τὰς δυνάμεις μου νὰ παραλύουν, ἡ προσοχή μου ἀποσπῖται ἀπ' τὴ λειτουργία, κλείνω τὴ σύνοψι καὶ τὴν βάζω στὴν τσέπη μου γιὰ νὰ μὴ μοῦ πέσῃ ἀπ' τὰ χέρια ποὺ τρέμουν, ἀλλὰ ὁ νέος εἶνε κοντά μου πάντοτε κι' ἡ θερμὴ πνοή του νοτίζει τὸ μάγουλό μου. Εἶμαι ταραγμένη, ἡ ἔξαψις μ' ἀνάβει. Τί νὰ κάμω, Θεέ μου, τί νὰ τοῦ κάμω; Νὰ σηκώσω τὸ χέρι μου καὶ νὰ τοῦ δώσω ἕνα μπάτσο; Νὰ τὸν βρίσω δυνατά; Θὰ τὸ ἤθελα πολύ, μὰ δὲν κάνει. Σ' ἕνα κορίτσι 18 χρονῶν, καλοαναθρεμμένο, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βρίζῃ ἢ νὰ μπατσίζῃ τοὺς νέους ποὺ τὸ πειράζουν· θὰ μὲ περνοῦσαν ὅλοι γιὰ χωριάτισσα, γι' ἀγρίμι. Κι' ἔπειτα νὰ κάμω σκάνδαλον, ἀπ' τὸ ὁποῖον πρώτη-πρώτη ἐγὼ θὰ βγῶ ντροπιασμένη; ἕνα σκάνδαλον μὲς στὴν ἐκκλησία, νὰ γίνω ἀφορμὴ νὰ διακοπῇ ἡ λειτουργία; Ὄχι δὲν εἶνε σωστό, εἶνε ἁμαρτία. Τί νὰ κάμω λοιπόν. Θεέ μου! Νὰ φύγω; Χειρότερα, γιατὶ τὸ ξέρω καλὰ πὼς θὰ μὲ πάρῃ ἀπὸ πίσω. Γυρίζω μιὰ φορὰ ἀκόμα καὶ τὸν κυττάζω: εἶν' ἐκεῖ πάντοτε πλάϊ μου, μὲ τὸ σατανικό του βλέμμα καρφωμένο ἀπάνω μου. Ὁ ἴδιος ὁ Σατανῖς, Θεέ μου! μοῦ ἦρθε γιὰ νὰ μὲ κολάσῃ. Κάνω τὸ σταυρό μου, μήπως φύγῃ, μὰ δὲ βαρυέσαι, πάτερ μου.

Πολὺ ἄσχημα κάνουν νὰ μῖς λένε πὼς ὁ Σατανῖς φεύγει μόλις κάνει τὸ σταυρό του κανείς. Ὅσ[illegible] σταυροκοπιέμαι, τόσο αὐτὸς μὲ π[illegible]σιάζει, τόσο ἐπιθετικώτερος γίνεται,—[illegible]είς δά, πάτερ μου, πόσο ἀναιδεῖς εἶνε οἱ νέοι τῆς ἐποχῆς μας! Καὶ θυμώνω καὶ βλαστημῶ μέσα μου, καὶ χειρότερα κολάζομαι. Μὰ τί μπορῶ νὰ κάμω; Θέλοντας καὶ μή, ἀναγκάζομαι νὰ μείνω ἐκεῖ νὰ τὸν ἀνεχθῶ, νὰ τὸν νοιώθω πλάϊ μου. Καὶ ξέρεις τί φρικτὸ μαρτύριο, πάτερ μου, εἶνε γιὰ μιὰ γυναῖκα νὰ αἰσθάνεται δίπλα της τὸν πειρασμό! Πολὺ λίγες εἶνε οἱ γυναῖκες ποὺ μποροῦν νἀνθέξουν σ' αὐτόν, γιατὶ μὴ λησμονῇς πὼς ἂν στὸ καλαντάρι μας ὑπάρχῃ ἕνας καὶ μόνος Ἅγιος Ἀντώνιος, δὲν ὑπάρχει ὅμως οὔτε μία Ἁγία Ἀντωνία, πάτερ μου. Αὐτὰ εἶνε τὰ κρίματά μου καὶ συγχώρησέ με τὴν ἁμαρτωλή...

ROMEO

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΕΣΕΙΣ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ !...

Ὅταν ἀπελύθη ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἐπιστράτευσιν ὁ Κύριος, ἔφεδρος ἀξιωματικός, εἶχε τοποθετήσει τὴν στρατιωτικήν στολήν του εἰς τὴν ντουλάπα. Ἕνα πρωῒ βρίσκει εἰς τὴν θέσιν της τὸ μαντὼ τῆς Μαντῶς.

—Ποῦ εἶνε ἡ στολή μου;

—Στὸ μεγάλο μπαοῦλο.

—Μὰ γιατὶ τὴν ἔβγαλες ἀπ' τὴν ντουλάπα, ὅπου μποροῦσα νὰ τὴν ἐπιβλέπω!

Ἡ Μαντὼ μειδι ῖ: —Ἔννοια σου καὶ δὲ θὰ κάνῃ φτερὰ νὰ πετάξῃ ἀπὸ κεῖ ποῦ εἶνε!

—Καλλίτερα νὰ τὴν ἄφηνες ἐκεῖ ποῦ τὴν εἶχα.

—Πιὸ καλὰ εἶνε στὸ μπαοῦλο. Τὴν ἐβούρτσισα, τὴν ἐκαθάρισα, τῆς ἔβαλα καὶ ναφθαλίνη...

Τὸ ἐπεισόδιον θεωρεῖται λῆξαν καὶ ἡ Μαντῶ δὲν σκέπτεται πλέον τὴν ςτολήν. Ὁ Κύριος ὅμως δὲν τὴν λησμονεῖ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνησυχεῖ περὶ τῆς τύχης της.

—Τί γίνεται ἡ στολή μου; Τὴν προσέχεις;

—Ἔννοια σου... εἶνε μαζὶ μὲ τὸ βελούδινο φόρεμά μου.

Κάποτε ὅμως ἡ Μαντώ, λαβοῦσα ἀνάγκην τοῦ μεγάλου μπαούλου, δὲν ἐδίστασε νὰ μετακομίσῃ ἐκεῖθεν τὴν στολὴν εἰς μίαν βαλίτσαν. Μετ' ὀλίγον νέα μετακόμισις εἰς μίαν καπελλιέραν καὶ τέλος πρὸ μηνῶν ἡ πολυπαθὴς στολή, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Κυρίου, ἔλαβε τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν σοφίταν, ὡς ἄχρηστος πλέον, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς Μαντῶς. Ἰδοὺ ὅμως ὅτι πρὸ ἑβδομάδος ἡ κλάσις τοῦ Κυρίου ἐκλήθη πάλιν ὑπὸ τὰ ὅπλα. Ὁ Κύριος ἀναζητεῖ τὴν στολήν του καὶ τὴν εὑρίσκει εἰς τὴν σοφίταν διπλωμένην σὲ κιτρινισμένες ἐφημερίδες, καταλεκιασμένην, σκοροφαγωμένην.

—Ὡραῖα μοῦ τὰ κατάφερες! ἀναστενάζει.

—Ἔ μὰ ἔτσι κι' ἔτσι θάκανες μιὰ καινούργια, δικαιολογεῖται ἡ Μαντῶ. Παράγγειλέ την μιὰ ὥρα ἀρχήτερα.

Ὁ ράπτης ὅμως ζητεῖ δύο ἑβδομάδων προθεσμίαν, διὰ νὰ παραδώσῃ τὴν καινούργια, καὶ ὁ Κύριος, ὅστις πρέπει ἐν τῷ μεταξὺ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ σύνταγμά του, ἀναγκάζεται νὰ φορέσῃ τὴν παληά. Τὴν φορεῖ πράγματι, ἀλλὰ μόλις τὸν βλέπῃ ἡ Μαντῶ, φρικι ῖ:

— Τς... τς... τί χάλια εἶνε αὐτά, καϋμένε! Δὲν ντρέπεσαι νὰ βγῇς ἔτσι ἔξω! Θεέ μου, πῶς παραμελεῖτε τὰ ροῦχά σας ἐσεῖς οἱ ἄνδρες!

Ο ΑΤΤΙΚ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΚΟΜΜΕΝΑ ΜΑΛΛΙΑ

Δὲν εἶνε πιὰ ἁπλῆ μόδα, εἶνε μανία, πάθος ... Δὲν περνᾶ ἡμέρα χωρὶς νὰ μὴν ἰδοῦμε μὲ κομμένα μαλλιὰ μιὰ ποὺ ὡς χθὲς εἶχε ἕνα πελώριο κότσο.

Φυσικά, εἰς τὴς περισσότερες αὐτὸ πηγαίνει θαυμάσια, τὴς κάνει νὰ φαίνωνται πιὸ νέες, πιὸ ὤμορφες κι' ἔπειτα ἔτσι ἀποφεύγει κανεὶς ἐκεῖνα τὰ ἀηδέστατα μπιγκουτί, τὰ χτενάκια, τὴς φουρκέττες, τὰ σίδερα. Μόνον νὰ μὴν ἦταν τόσο γενικὸ τὸ κακό... Ὅταν βγῇ μία μόδα, ἀρχίζουν νὰ τὴν ἀκολουθοῦν ὅλες μανιωδῶς κι' ἔτσι χάνει τὴν πρωτοτυπία της.

Μὴν ξεχν ῖμε δὲ ὅτι, ἂν τὰ μαλλιὰ κόβονται σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας χρειάζονται ὅμως χρόνια ὁλόκληρα γιὰ νὰ ξαναγίνουν. Κι' ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε ἀνάγκη ἀπαραίτητος ν' ἀκολουθῇ μιὰ γυναῖκα μιὰ μόδα ποὺ δὲν τῆς πάει· γιατὶ σὲ μερικὲς πηγαίνουν τόσο ὤμορφα τὰ κομμένα μαλλιάκια, ὥστε φουρκίζομαι σ' ἀλήθεια ὅταν βλέπω ἄλλες ποὺ δὲν τοὺς πηγαίνουν καθόλου, νὰ τὰ γελοιοποιοῦν.

Νὰ βλέπετε μιὰ χαριτωμένη μικρούλα νὰ χορεύῃ φὸξ—τρότ, κι' οἱ μπουκλίτσες της νὰ κυματίζουν καὶ νὰ πέφτουν πότε στὸ μέτωπο, πότε πίσω, εἶνε ὡραῖο, ἀλλὰ φαντασθῆτε τί γελοῖο νὰ βρίσκεσθε σ' ἕνα ταμεῖο παντοπωλείου καὶ νὰ σ ῖς δίνῃ ρέστα μιὰ γηραιά, ὀγκώδης κυρία μὲ κομμένα μαλλιά.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Φιλονείκησαν κάμποσο ἀπάνω σ' αὐτό, στὰ σοβαρὰ καὶ στάστεῖα, χωρὶς νὰ ὑποχωρήσῃ κανείς. Κι' ἔπειτα, ἄξαφνα, ὁ Ἀλέκος εἶπε:

—Ἂς εἶναι ὅμως, μπορεῖς νὰ παρηγορηθῇς καὶ νὰ ἡσυχάσῃς, γιατὶ ἡ Νέλλη δὲν θὰ σοῦ ἔλθῃ!

—Ποῦ τὸ ξέρεις;... τὴν εἶδες;

—Ὄχι, ἀλλὰ τὸ ὑποθέτω...Σὲ κοροΐδεψε... Δὲ δίνεται τόσο εὔκολα ἡ Νέλλη... Πολλοὺς ἔχει κοροϊδέψει ὡς τώρα.

—Ἔχει πάει ὅμως σὲ μερικούς...

—Σὲ μερικούς... ἐκεῖ ποῦ θέλει, ναί.

—Ἔ, τότε θάρθῃ καὶ σὲ μένα!

* * *

Καινούργια φιλονεικία. Θάρθῃ! ὁ ἕνας, δὲν θαρθῇ! ὁ ἄλλος. Ἐπιμονή, κακό... Κι' ἄξαφνα πάλι ὁ Ἀλέκος:

—Ξέρεις λοιπὸν ποιὰ θὰ σοῦ ἔρθῃ; Ἴσα-ἴσα ἐκείνη ποὺ δὲν περιμένεις!

—Ἡ Μιμίκα;

—Ναί, ναί, ἡ Μιμίκα.

—Ποῦ τὸ ξέρεις; Τὴν εἶδες;

—Ἀστεῖος εἶσαι! Κι' ἂν τὴν ἔβλεπα, θὰ μοῦ τὄλεγε; Τὸ ὑποθέτω, βλάκα, τὸ συμπεραίνω. Μὰ εἶμαι βέβαιος!

—Σώπα, καϋμένε! Ἀπὸ τί;

—Ἀπὸ δυό, πολὺ σπουδαῖα πράγματα, φίλε μου! Πρῶτο, τὴν ἔκανες νὰ πιστέψῃ πὼς ἂν δὲν ἔρθῃ, θὰ τὰ χαλάσετε. Κι' ἐπειδὴ εἶνε τρελλὴ γιὰ σένα, θὰ κάμῃ κάθε θυσία.

—Δεύτερο;

—Δεύτερο, ἡ Μιμίκα ἔχει πολὺ μεγάλο στῆθος, δυσανάλογο μὲ τὴν ἡλικία της, καὶ μαυράδια κάτω ἀπὸ τὰ μάτια... φυσικά. Ἔ, αὐτὰ εἶνε πολὺ ὕποπτα συμπτώματα! Σημείωσε πὼς αὐτὸ τὸ κορίτσι ἔχει τὴ φλέβα. Καὶ θὰ τὸ ἰδῇς, ἅμα ἔρθῃ.

—Εἶσαι ἀνόητος!

—Βάζουμε στοίχημα λοιπόν;

—Γιὰ τί;

—Ἐγὼ λέω πὼς δὲ θάρθῃ ἡ Μιμίκα καὶ θὰ σὲ γελάσῃ ἡ Νέλλη!

—Μάλιστα! Κι' ἐγὼ λέω πὼς θαρθῇ ἡ Μιμίκα!

—Λαμπρά! Ἕνα γλέντι στὴ μπύρα, οἱ δυό μας κ' ἄλλες δυό.

—Σύμφωνοι. Καὶ τώρα δίνε του. Εἴτε ἡ μιὰ ἔρθῃ, εἴτε ἡ ἄλλη, ἐνοεῖς πὼς πρέπει νὰ εἶμαι μοναχός μου!

—Ὄχι δά, καϋμένε!... Γιὰ τὴ Μιμίκα εἶνε πολὺ νωρὶς ἀκόμα. Κι' ἂν τύχῃ νἄρθῃ ἡ Νέλλη, ποὺ τὸ θεωρῶ ἀδύνατο, φεύγω κρυφὰ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ Γιῶργος τὸ δέχτηκε, γιατὶ κι' αὐτὸς ἤθελε συντροφιά. Ἔτσι οἱ δυὸ φίλοι ἔκαμαν τσάι κι' ἕνα σωρὸ κουβέντες, σοβαρὲς κι' ἀστεῖες, γιὰ γυναῖκες ὅμως τὸ περισσότερο. Κι' ἡ ὥρα πέρασε τόσο γρήγορα ποὺ δὲν τὴν κατάλαβαν.

—Ὤ! ἔκαμε ἔξαφνα ὁ Ἀλέκος· ἑφτὰ καὶ δέκα.

—Ἀλήθεια;!

—Νά, νὰ τὸ ρολόϊ.

—Ἔ, τότε μπορεῖς νὰ καθήσῃς ὅσο θέλεις! Ἡ Μιμίκα δὲν θάρθῃ βέβαια.

—Μὰ οὔτε ἡ Νέλλη, σὲ βεβαιῶ!

Ντρρρρνννν!...

Τὸ κουδούνι τῆς πόρτας.

—Ἀλέκο! φύγε! φύγε!... κρύψου!... γρήγορα!

—Μὰ ποιὰ νὰ εἶνε ἀπὸ τὶς δυό;

—Βλάκα! ἀφοῦ δὲν ἄκουσες ἁμάξι, εἶνε ἡ μικρή!

—Ἄ!! κέρδισα τὸ στοίχημα!

Κι' ὁ Ἀλέκος τσακίστηκε νὰ φύγῃ πρὸς τὴν κουζίνα, ἀπ' ὅπου ἔτρεχε κι' ἡ Ἀντρομάχη γιὰ νάνοίξῃ. Συγκρούσθηκαν μάλιστα στὸ διάδρομο κι' ἡ γριὰ ἔκαμε: «Χριστὸς καὶ Παναγιά!»

Ἀλλ' ἅμα ἔφτασε ὡς τὴν πορτούλα τῆς ὑπηρεσίας, ὁ Ἀλέκος στάθηκε.

«Γιατὶ νὰ φύγω; εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Ἡ Μιμίκα δὲν θὰ καθήσῃ παρὰ λίγα λεπτά. Ἂς περιμένω καλύτερα, νὰ μάθω τὸ ἀποτέλεσμα».

Καὶ γυρνώντας σιγά-σιγά, μπῆκε καὶ κλείσθηκε στὴν κάμαρα τῆς Ἀντρομάχης.

Γ'.

Μ' ὅλη της τὴ συγκίνηση, ἡ Μιμίκα μπῆκε μὲ τὸ ὕφος τοῦ κοσμικοῦ κοριτσιοῦ ποὺ κάνει μιὰ ἁπλούστατη ἐπίσκεψη, ποὺ δὲν φοβᾶται τίποτα καὶ ποὺ δὲν τὰ χάνει ποτέ.

—Βλέπεις λοιπόν, κύριε; εἶπε στὸ Γιῶργο, δίνοντάς του τὸ γαντοφορεμένο της χέρι. Ὅ,τι λέω τὸ κάνω! Δὲν πιστεύω νἄχῃς παράπονο;

Ἀκολουθοῦσε ἡ Πελαγία, καλοσυγυρισμένη κι' αὐτή, κατακόκκινη, κρατῶντας τὶς νότες τῆς Μιμίκας σὲ μαύρη πέτσινη θήκη.

Ὁ Γιῶργος ἦταν σαστισμένος περισσότερο κι' ἀπὸ τὶς δυό. Ἔχανε κάτι παράξενα, νευρικά, ἀδέξια κινήματα κι' ἔχανε τὰ λόγια του κάθε στιγμή. Ἔλεγε καὶ ξανάλεγε:

— Δὲν τὸ περίμενα... σὲ βεβαιῶ, δὲν τὸ περίμενα... Τί εὐτυχία!... μὰ δὲν τὸ περίμενα... μὰ δέν...

— Καλά, τἄκουσα! τοῦ ἀπεκρίθηκε ἡ Μιμίκα γελῶντας. Δὲν τὸ περίμενες, γιατὶ δὲν μὲ ξέρεις. Ἔλα λοιπόν, δεῖξέ μου αὐτὴ τὴν περίφημη γκαρσονιέρα. Ἡ νομίζεις πὼς ἔχω καιρὸ νὰ καθήσω καμμιὰ ὥρα;

— Τὴν περίφημη γκαρσονιέρα!... Σπουδαῖο πρᾶγμα!... Ἀκοῦς τοὺς φίλους μου;... Νά, τρία-τέσσερα δωμάτια ἔχω, ποὺ μόλις βολεύουμαι.

—Μὰ τί καλοβαλμένα! εἶπε ἡ Μιμίκα, μπαίνωνεας στὴ σάλα-τραπεζαρία μαζὶ μὲ τὸ Γιῶργο καὶ κοιτάζωντας παντοῦ.

Ἡ Πελαγία εἶχε σταθῇ στὸ διάδρομο. Ἡ Ἀνδρομάχη εἶχε γίνει ἄφαντη.

—Μὲ τί γοῦστο, μὲ τί σίκ! ἐξακολούθησε ἡ Μιμίκα, σὰ νὰ μὴν πῆγε παρὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ σπίτι. Ὅλα ὡραῖα, ὅλα... Ἀλήθεια, εἶσαι καλὸς νοικοκύρης!...

—Ἀπὸ δῶ τῆς ἔδειχνε ὁ Γιῶργος ἕνα σαλονάκι... ἀπὸ κεῖ γραφεῖο καὶ βιβλιοθήκη...

—Μὰ ποῦ κοιμᾶσαι; τὸν ρώτησε μὲ ἀφέλεια ἡ Μιμίκα.

—Ἄ, ἡ κρεββατοκάμαρα καὶ τὸ λουτρὸ εἶνε ἀπὸ τἄλλο μέρος... Ὕστερα τὰ βλέπεις ποὺ θὰ φύγῃς... Κάθησε λίγο νὰ σὲ ἰδῶ.

—Ὕστερα; πότε ὕστερα;... Μὰ ἐγὼ θὰ φύγω τώρα εὐθύς!

—Τί λές! καὶ δὲν θὰ ἰδῇς οὔτε τὴ συλλογὴ τῶν κάρτ-ποστάλ;

—Ἔ, μιὰ ματιά!... Μὰ γρήγορα Γιῶργο μου, σὲ παρακαλῶ...

Ὁ Γιῶργος εἶχε συνέλθει. Κι' ἐνῷ τῆς ἔδειχνε τώρα τὴ συλλογὴ τῶν κάρτ-ποστάλ, — μιὰ σπάνια, ἀλήθεια, συλλογή, ἀπὸ δυὸ χιλιάδες τοπεῖα ὅλου τοῦ κόσμου, ποὺ τοῦ εἶχε κοστίσει ἕνα διάβολο,—θυμόταν τὰ λόγια τοῦ φίλου του: «Θάρθῃ, γιατὶ ἔχει τὴ φλέβα!.. Κορίτσι μὲ τέτοια στήθη καὶ μὲ τέτοια μαυράδια κάτω ἀπ' τὰ μάτια...» Νὰ λοιπὸν ποὺ ἦρθε! Κι' ὄχι βέβαια γιὰ νὰ ἰδῇ τὴ συλλογή..

Ὀρθὸς ἀπὸ πίσω της, μπροστὰ στὸ μεγάλο τραπέζι, ὅπου ἡ Μιμίκα, ὀρθὴ κι' αὐτή, φυλλομετροῦσε βιαστικὰ τὰ λευκώματα, κοίταζε πάνω ἀπ' τοὺς ὤμους της τὰ στήθη ἐκεῖνα ποὺ φούσκωναν τόσο προκλητικά, κι' ὁ πειρασμὸς γιὰ τὸν φιλόσαρκο ἦταν ἀκατανίκητος. Μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσε νάγγίξῃ, χωρὶς νὰ ξαφνιάσῃ πολὺ τὸ κορίτσι;..

Ἔσκυβε κάπου-κάπου καὶ τὴ φιλοῦσε στὸ μάγουλο ἢ στὸ λαιμό, ἀφίνοντας στὴ μέση τὴν κουβέντα ποὺ ἔκαναν, γιὰ νὰ τῆς ψιθυρίζῃ λόγια γλυκά:

—Ἀγάπη μου!.. χρυσή μου!.. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἦρθες! σ' εὐχαριστῶ!

Κι' ὄχι μόνο δὲ θύμωνε ἡ Μιμίκα, παρὰ γύριζε τὸ κεφαλάκι της καὶ τοὔδινε πίσω τὰ φιλιά. Μόλις ὅμως ἔκανε νὰ βάλῃ τὸ χέρι του στὴ μέση της ἢ νάκουμπίσῃ ἀπάνω της, ἔστω κι' ἐλαφρότατα, ἐκείνη τραβιότανε μὲ ὁρμή, ψιθυρίζοντας:

—Σύχασε!.. ὄχι!

Ὁ Γιῶργος δὲν εὕρισκε τρόπο, πρόφασι, πρόσχημα.

Καὶ καταλάβαινε πὼς τοῦ χρειαζόταν ἀπολύτως μ' ἕνα κορίτσι σὰν τὴ Μιμίκα... Ἄξαφνα, τοῦ παρουσιάσθηκε μιὰ καλοτυχία: Ἡ Μιμίκα, καθὼς πήγαινε νὰ ἰδῇ ἀπὸ κοντὰ μιὰ εἰκόνα στὸν τοῖχο, ποὺ τῆς κίνησε τὴν προσοχή, σκόνταψε ς' ἕνα σκαμνάκι, ξεχασμένο ἐκεῖ στὴ μέση, καὶ κόντεψε νὰ πέσῃ. Ἀμέσως ἐπωφελήθηκε ὁ Γιῶργος γιὰ τὴν ἁρπάξῃ, νὰ τὴν κρατήσῃ. Μὰ μὲ τόσο ἀδέξιο τάχα κίνημα, ὥστε ἀντὶ νὰ τὴν βοηθήσῃ, τὴν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία χειρότερα. Τοτε πιά, γιὰ νὰ μὴν ζαλισθῇ ὁλωσδιόλου, ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν πιάσῃ ἀπ' ὅπου ἔτυχε. Κ' ἔτυχε ἀκριβῶς ... ἀπὸ κεῖ ποὺ ἤθελε!

* * *

Πόσες γυναῖκες εἶχαν περάσει ὡς τώρα ἀπὸ τὰ χέρια του! Κι' ὅμως ποτὲ του δὲν αἰσθάνθηκε τὴν ἡδονὴ ποὺ τοῦ ἔδωσε τὸ ἀγκάλιασμα αὐτό! Τὸν ἐμάγεψε, τὸν ἐζάλισε, τὸν ἐτρέλλανε. Καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ πιὰ τί κάνει, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ οὔτε γιὰ ξάφνισμα, οὔτε γιὰ ντροπή, οὔτε γιὰ θυμό, ἐξακολούθησε νὰ σφίγγῃ μὲ μανία τὴ Μιμίκα, καὶ νὰ τὴν φιλῇ ὅπου ἔφθανε.

— Ἀγάπη μου!... λατρεία μου!..

— Σύχασε!... τοῦ φώναζε κείνη μὲ πνιγμένη φωνή. Κι' ἀγωνιζόταν νὰ ἐλευθερωθῇ. Μὰ τοῦ κάκου! Ἐκεῖνος τὴν κρατοῦσε μ' ὅλη του τὴ δύναμη, καὶ τὴν περπατοῦσε μάλιστα μὲ τὸ στανιό, ὡς ποὺ ἔφτασε μαζί της στὸν καναπέ, κάθησε καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ καθήσῃ ἀπάνω του.

Αὐτὰ ὅλα ἔγιναν σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Ἡ Μιμίκα δὲν εἶχε συνέλθῃ ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἔκπληξη τοῦ ἁρπάγματος, ὅταν βρέθηκε καθισμένη στὰ γόνατά του. Τότε, ἀγριεμένη, ἔβαλε ὅλη της τὴ δύναμη γιὰ νὰ σηκωθῇ. Καὶ τὸν φοβέρισε:

— Ἀφῆστέ με! θὰ φωνάξω!

— Ὄχι! τῆς ἀποκρίθηκε, ἂν μ' ἀγαπᾷς, ὄχι!... Ἀγάπη μου! Μιμίκα μου!... Σὲ λατρεύω!...

Ἡ Μιμίκα δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Φοβότανε τόσο νὰ φωνάξῃ, ὅσο καὶ νὰ ὑποκύψῃ. Ἀγωνιζότανε μόνο. Κι' ἄξαφνα, μέσα στὸ φόβο της, μέσα στὸ θυμό της, αἰσθάνθηκε μιὰ ἔκλυση νὰ τὴν κυριεύῃ. Ἡ ἀντίστασίς της χαλαρώθηκε. Λίγο ἀκόμα, γιὰ καὶ τὸν ἀγκάλιαζε, θὰ τὸν ἔσφιγγε κι' αὐτή, νικημένη...

Καὶ νά, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὴν ἐπικίνδυνη, ἕνας κτύπος στὴν πόρτα.

Ὁ Γιῶργος τὴν ἄφησε ἀμέσως κι' ἐκείνη τινάχθηκε ὅσο μακρύτερα πρόφθασε.

—Ἐμπρός!

Ἡ πόρτα τῆς τραπεζαρίας ἄνοιξε καὶ παρουσιάσθηκε ἡ Πελαγία.

—Κυρία Μιμίκα, εἶπε, δὲν εἶνε ὥρα;...

Καὶ μόνο ἀπὸ τὸ βλέμμα ποὺ τῆς ἔρριξε ἡ κυρία της, ἡ καμαριέρα κατάλαβε ὅτι ἔκαμε πολὺ καλὰ νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα...

—Ναί, εἶπε ἡ Μιμίκα.

—Ὄχι δά φώναξε ὁ Γιῶργος. Ἀπὸ τώρα;.. Δὲν εἶδες τίποτ' ἀκόμα!

—Τὰ εἶδα ὅλα... πρέπει νὰ πηγαίνω... δὲν μπορῶ νάργήσω περισσότερο.

Ἡ Πελαγία δὲν ἔφευγε. Ἡ Μιμίκα ἐπέμενε! Ὁ Γιῶργος ἀπελπίσθηκε.

—Τέλος πάντων! εἶπε. Ἄλλη φορά, ἔ;

Ἡ Μιμίκα κατέβασε τὰ μάτια της, γιὰ νὰ μὴν ἀπαντήσῃ. Δὲν τῆς ἐρχόταν νὰ πῇ οὔτε ναί, οὔτε ὄχι. Τὴν κρατοῦσε ἀκόμα ἡ ἡδονὴ ποὺ εἶχε αἰσθανθῇ...

—Λοιπον; ρώτησε ὁ Γιῶργος. Πότε θὰ ξανάλθῃς;

—Καμμιὰ μέρα, ψιθύρισε κείνη. Ὄχι ὅμως σύντομα...

—Δηλαδή, σὲ κανένα χρόνο:

—Δὲν ξέρω...

Καὶ λέγοντας αὐτό, ἡ Μιμίκα χαμογέλασε.

—Ἐγὼ σἀφίνω στὴ διάθεσή σου, τῆς εἶπε. Ἀπ' αὐτὸ ὅμως θὰ καταλάβω πόσο μἀγαπᾷς. Ὅσο πιὸ γρήγορα ἔλθῃς...

Δὲν πρόφτασε νἀποτελειώσῃ τὴν φράση του: Ἐν' ἁμάξι ἀκούσθηκε νὰ σταματᾷ ἀπέξω.

Ὤ, διάβολε! Ἡ Νέλλη!

—Τί εἶναι; τρόμαξε ἡ Μιμίκα, ποὺ τὸν εἶδε σαστισμένο.

—Στάσου! τῆς ἀποκρίθηκε. Δὲν μπορεῖς νὰ φύγῃς τόρα... Νά, τὸ κουδούνι... Θὰ εἶνε ὁ Κωστάκης... Δὲν κάνει νὰ σὲ ἰδῇ...

Κι' ὁ Γιῶργος πετάχτηκε ἔξω, γιὰ νὰ σταματήσῃ τὴν Ἀντρομάχη.

—Μὴν ἀνοίξῃς ἀκόμα! τῆς εἶπε.

Γύρισε βιαστικὰ στὴ Μιμίκα, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, ἔσπρωξε καὶ τὴν Πελαγία καὶ τῆς ἔβγαλε στὸ διάδρομο καὶ τὶς δυό.

—Ἐδῶ... θὰ σταθῆτε μιὰ στιγμὴ ἐδῶ...ὡς ποὺ νὰ τὸν διώξω... Δυὸ λεπτά!...

Μιλῶντας, τὶς ἔχωσε στὴν κρεββατοκάμαρά του, τοὺς ἄναψε τὸ ἠλεκτρικό, τὶς ἄφησε κεῖ μέσα καὶ τοὺς ἔκλεισε καὶ τὴν πόρτα.

Βγαίνοντας, γιὰ νὰ πῇ πιὰ τῆς Ἀντρομάχης νἀνοίξῃ, εἶδε μπροστά του τὸν Ἀλέκο.

Εἶχε ἀκούσει κι' αὐτὸς τὸ ἁμάξι, κατάλαβε πὼς θἆταν ἡ Νέλλη καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸν κρυψῶνα του, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ φίλο του στὴ δύσκολη ἐκείνη θέση...

Ἀνακουφίσθηκε ποὺ τὸν εἶδε ὁ Γιῶργος. Καὶ χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσῃ πῶς ξεφύτρωσε, εἶπε στὴν Ἀντρομάχη νἀνοίξῃ,—Τὸ κουδούνι δὲν ἔπαψε 'ς ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα,— καὶ γρήγορα-γρήγορα ἔδωσε στὸ φίλο του μερικὲς ὁδηγίες...

Τὴ Νέλλη τὴν ὑποδέχθηκαν στὸ κεφαλόσκαλο κι' οἱ δυό.

Φυσικά, τῆς θεατρίνας τῆς κακοφάνηκε πολὺ ποὺ δὲν ἔβρισκε τὸ Γιῶργο μονάχο, ἔκαμε ὅμως τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία καὶ μπῆκε στὴ σάλα μ' ἕνα σωρὸ γέλια καὶ ἀστεῖα.

Τἄλεγε μάλιστα τόσο δυνατὰ κι' εἶχε μιὰ τόσο διαπεραστικὴ φωνή,—γλυκειά, εἶν' ἀλήθεια, καὶ δροσερή, σὰν τὸ γέλιο της,— ὥστε οἱ κλεισμένες στὴν κρεββατοκάμαρα τἄκουσαν ὅλα..

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΦΦΜΑΝ 6

Η ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Ὁ γέρος Δόγης μιλοῦσε τρυφερὰ στὴν Ἀννουντσιάτα. Ὅταν ἡ γόνδολα ἐπροχώρησε μακρυὰ στὴ θάλασσα, ὁ Φαλιέρο εἶπε ὑπερήφανα στὴ δόγισσα, δείχνοντας τὸ πανόραμα τῶν μεγάρων τῆς Βενετίας ποῦ διεκρίνετο μακρυά:—Βλέπεις, ἀγάπη μου, ὅλα αὐτὰ τὰ πλούτη ποῦ μοῦ ἀνήκουν ; Δὲν εἶνε μαγεία νὰ ταξειδεύῃς στὰ ἥσυχα κύματα μὲ τὸν μνηστῆρα τῆς θαλάσσης ;..

Ἐνῷ ὁ Δόγης ἔλεγε αὐτὰ κυττῶντας τρυφερὰ τὴν γυναῖκα του, μιὰ μακρυνὴ φωνὴ τραγούδησε μιὰ βαρκαρόλα τοῦ τόπου, ποῦ εἶχε γιὰ ἐπῳδὸ αὐτὰ τὰ λόγια :

»Ὄχι δὲν εἶνε εὐτυχία
»Νὰ ταξειδεύεις στὰ σιγαλὰ νερὰ
»Μὲ τὸν μνηστῆρα τῆς θαλάσσης
»Ὅταν κρύβεις στὴν καρδιά σου
»Μιὰ ἀγάπη ποῦ δὲν εἶνε γι' αὐτόν !»

Ἄλλες φωνὲς ἔσμιγαν μ' αὐτὲς γιὰ νὰ ἐπαναλάβουν τὴν μελαγχολικὴ ἐπῳδό, καὶ ὁλοένα τὸ τραγοῦδι ξεμάκραινε κι' ἔσβυνε στὴν ἀποστασι καὶ στὸ σκοτάδι, μὲς στὸ βραδυνὸ ἀγέρι.

Ὁ Φαλιέρο δὲν ἔδειξε ὅτι προσέχει σ' ἐκεῖνα τὰ μυστηριώδη λόγια τοῦ τραγουδιοῦ. Ἔσφιγγε ἁπαλὰ τὴν Ἀννουντσιάτα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς διηγόταν κάποιες ἀπ' τὶς παληές του νίκες.

Ἀλλὰ ἡ Ἀννουντσιάτα δὲν ἐπρόσεχε στὰ λόγια του. Κυττοῦσε στὰ κύματα μὲ ματιὰ ἀφηρημένη σὰν νὰ ζητοῦσε στὸν ὁρίζοντα κάτι ἄγνωστο. Καὶ στὸν ἦχο τῶν κυμάτων ποῦ χάϊδευαν τὰ πλευρὰ τῆς γόνδολας ἐνόμιζε ὅτι ξανακούει τὴν φανταστικὴ ἐπῳδὸ τοῦ τραγουδιοῦ ποῦ ἑρμήνευε τὴν κατάστασι τῆς ψυχῆς της.

Τὴ βραδυὰ ἐκείνη ἦταν δυστυχισμένη· ὅσα γλυκόλογα κι' ἂν τῆς ἔλεγε ἡ γεροντική, σβυσμένη, χωρὶς φλόγα φωνὴ τοῦ ἀνδρός της, ἡ νεανικὴ καρδιά της ζητοῦσε ἕναν ἄλλου εἴδους ἔρωτα, τὸν ἔρωτα τῆς νεότητος, τὸν ὁρμητικόν, τὸν παράφορον, τὸν ἡδονικόν. Οἱ πύρινες ματιὲς τοῦ νεαροῦ βαρκάρη ποὺ ἔλαμνε τὰ κουπιά, ἔφθαναν ὡς τὴν ψυχή της καὶ τῆς ἐνθύμιζαν τὸν παιδικό της ἔρωτα μὲ τὸν Ἀντώνιο, χωρὶς μὲς στὸ σκοτάδι νὰ ὑποπτεύεται πῶς ὁ Ἀντώνιο ἦταν ἐκεῖ ἀπέναντί της· καὶ ἡ ψυχή της ἔκλαιγε. Ὁ Ἀντώνιο ἐξ ἄλλου, ἐκστατικὸς μπρὸς στὴν ὀνειρεμμένη ὀμορφιά της, μεθυσμένος ἀπ' τὴν εὐτυχία που ἀνέπνεε τὸν ἴδιον μ' ἐκείνην ἀέρα, μόλις ἐκρατιόταν νὰ μὴν πέσῃ στὰ πόδια της, νὰ τὰ βρέξῃ μὲ δάκρυα καὶ νὰ τῆς φωνάξῃ : «Ἐγὼ εἶμαι, ἄφησέ με νὰ σὲ σφίξω μιὰ στιγμὴ στὴν ἀγκαλιά μου κι' ἂς πεθάνω ἀμέσως !»

Ὅμως συνεκρατήθη κι' ὅταν ὁ Δόγης μὲ τὴν παγκαλλόμορφη Ἀνουντσιάτα ἀπεβιβάσθησαν στὸ παλάτι τῆς Τζιντζέκας ξέσπασε σ' ἕνα κλῖμμα, σ' ἕναν θρῆνον τέτοιον ποὺ ράϊζε τὴν καρδιά.

Ἡ γόνδολα τοῦ Πιέτρο θὰ περίμεν' ἐκεῖ ὡς τὰ χαράγματα, γιὰ νὰ πάρῃ πίσω τὸ Δόγη μὲ τὴ Δόγισσα, ὅταν θὰ τέλειωνε ἡ ὀργιαστικὴ ἑορτὴ τῆς Τζιντζέκας.

Ὁ Ἀντώνιο, ποὺ ὁ ἔρως του εἶχε φουντώσει ἀπ' τἀντίκρυσμα τῆς Ἀννουντσιάτας, ἐλογάριαζε νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ τοῦ διαφύγῃ ἡ εὐκαιρία, κι' ἐσκεπτόταν πῶς θαὔρισκε τρόπο νὰ μιλήσῃ τῆς Ἀννουντσιάτας γιὰ νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὴν ἀγάπη του.

Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ κι' ὑγρή. Ἡ γόνδολα ἀραγμένη στὴν προκυμαία ἐλικνίζετο ἀνήσυχα, νανουρίζοντας τὸν Πιέτρο ποὺ εἶχε ξαντληθῆ κι' ἐκοιμήθηκε. Ὁ Ἀντώνιο, ἄγρυπνος, ἔβλεπε τὸν οὐρανὸ νὰ μαυρίζῃ πρὸς τὸ νότο ἀπὸ βαρειὰ σύννεφα. Ἡ καταιγίδα ἐσίμωνε μὰ ὁ Ἀντώνιο εἶχε ἀλλοῦ τὸ νοῦ του. Ἄκουσε τὴ χαρωπὴ ἰαχὴ ποὺ ἔφθανε ὥς τ' ἀφτιά του ἀπ' τ' ὁλόφωτο παλάτι, ἄκουγε τὴν ἀντήχησι τραγουδιῶν καὶ γέλιων καὶ βραχνῶν φωνῶν ἀπ' τὸ διανυσταςμό, κι' ἡ σκέψις του δὲν ξεκολλοῦσε ἀπ' τὴν πανεύμορφη Ἀννουντσιάτα.

Ἔξαφνα, τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, τὸ παλάτι βυθίστηκε στὸ σκοτάδι, κι' ἕνας θόρυβος μεγάλος ἀκούστηκε ἀπὸ κεῖ, ἕνας θόρυβος μακάβρειος. Κλάμματα ἀντὶ γέλια, τρεχάματα, φωνὲς σπαρακτικές, ρόγχος ἐπιθανάτιος ἀντηχοῦσε τώρα ἀπὸ τὸ δουκικὸ μέγαρο, ποὺ σὲ μιὰ στιγμὴ μέσα εἶχε μεταβληθῆ ἀπὸ παλάτι τῆς χαρᾶς σὲ παλάτι τοῦ θανάτου. Τί εἶχε συμβ;ῆ Οἱ πολιτικοὶ ἀντίπαλοι τοῦ Μαρίου Φαλιέρου εἶχαν διοργανώσει συνωμοσίαν. Συνωμόται προσωπιδοφόροι, ἐπωφελούμενοι τῆς γενικῆς εὐθυμίας, εἰσέβαλαν στὸ παλάτι, ἔσβυσαν τὰ φῶτα κι' ἐπεδόθησαν σὲ γενικὴ σφαγή. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν συνωμοτῶν ἔσφαξε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὸ Δόγη. Καὶ τὸ λεπίδι ἔπεφτε ἀλύπητο.

Ὁ Ἀντώνιο ἀκούγοντας ὅλον αὐτὸν τὸ θρῆνο καὶ ὀδυρμό, ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν κεραυνόπληκτος. Ἀμέσως ὅμως ἡ ἰδέα πῶς διέτρεχε κίνδυνον ἡ Ἀννουντσιάτα του, τὸν ἐκέντρισε. Ξύπνησε τὸν Πιέτρο, πετάχτηκαν κι' οἱ δυὸ μαζὶ ἔξω ἀπ' τὴ γόνδολα, ἔφθασαν τρέχοντας τὸ παλάτι καὶ πατῶντας πάνω σὲ πτώματα καὶ σὲ πληγωμένους, μπῆκαν μέσα, ἀναζητῶντας τὴν ὄμορφη Δόγισσα. Τὴν βρῆκαν ἀναίσθητη ξαπλωμένη στὸ πάτωμα·—ἀπ' τὸν τρόμο της εἶχε λιγοθυμήσει. Ἀμέσως ὁ Ἀντώνιο τὴν ἅρπαξε στὰ μπράτσα του καὶ τρέχοντας τὴν μετέφερε στὴ γόνδολα. Ἐκεῖ κατώρθωσε μὲ μύρια τρυφερὰ χάδια νὰ τὴν συνεφέρῃ στὰς αἰσθήσεις της, κι' ἡ πρώτη της ματιά, γεμάτη ἔρωτα καὶ τρόμο, συνήντησε τὴ ματιὰ τοῦ Ἀντώνιο, ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε :

—Ἀγάπη μου, ἂς φύγουμε σύντομα ἀπ' αὐτὸ τὸ αἱματοβαμμένο μέρος...ἂς φύγουμε μακρυά...

—Ναί, ἂς φύγουμε μακρυά, ἀποκρίθηκε ἡ Ἀννουντσιάτα μὲ μισόσβυστη φωνή. Ὁ Ἀντώνιο ἅρπαξε τὰ κουπιὰ καὶ ξανοίχθηκε γρήγορα στὸ πέλαγος τραβῶντας πρὸς τὴν Κιέτζα. Στὸ μεταξὺ ὅμως ἡ καταιγίδα εἶχε φθάσει ὁρμητική, ἄγρια. Τὸ φεγγάρι κρύφτηκε στὰ μαῦρα σύννεφα, ἄνεμος δυνατὸς σήκωσε κύματα θεώρατα, κι' ἡ γόνδολα παράδερνε δῶ κι' ἐκεῖ, παιχνιδάκι στὴ μανία τῆς θάλασσας.

Ἡ Ἀννουντσιάτα, μὲ τὰ χερια ἑνωμένα, κυττοῦσε τὸν οὐρανὸ μὲ ἀπελπισία. Ὁ Ἀντώνιο αἰσθανόταν νὰ σβύνῃ ἡ δύναμί του. Τὸ ἕνα του κουπὶ εἶχε σπάσει...

—Αὐτὴ ἦταν ἡ τύχη μου ! εἶπε. Ἂς χαθοῦμε, τώρα, δὲν μὲ νοιάζει πιά...

Καὶ ἀνασηκώνοντας μὲ ἔρωτα τὴν μισοπεθαμένη Ἀννουντσιάτα, τὴν ἔσφιξε θερμὰ στὴν καρδιά του.

Ἔξαφνα ἀκούσθηκ' ἕνας τρομερὸς τριγμός. Ἡ γόνδολα χτύπησε ἐπάνω σ' ἕναν βράχο καὶ χωρίσθηκε στὰ δύο.

—Ἀντώνιο !

—Ἀννουντσιάτα !

Αὐτὲς ἡ δυὸ φωνὲς ἐχάθηκαν στὴν ἄβυσο χωρὶς ἀντίλαλο.

Ἡ θάλασσα, σηκώνοντας δυὸ θεόρατα κύματα σὰν τεράστια χέρια, ξανάπεσε σὰν ἕνα ἀπέραντο σάβανο ἐπάνω στοὺς δύο ἐραστὰς ποῦ τοὺς εἶχε χωρίσει ἡ ζωὴ γιὰ νὰ τοὺς ἑνώσει ὁ θάνατος.

ΤΕΛΟΣ

ΜΙΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΜΟΥ

Ὦ, ταξειδεύτρα σκέψη μου,
ὁ δρόμος σου ὥς ποῦ φτάνει ;
δὲ λὲς ν' ἀράξῃς πιὰ καὶ σὺ
στῶν πόθων τὸ λιμάνι ;

Κι' ἡ σκέψη μ' ἀποκρίθηκε :
—Στὸ γοργοπέρασμά μου
τρελλὲς ἀγνάντεψα χαρὲς
νὰ ρίχνουνε μπροστά μου

τὴς λαμπερὲς ἀχτίδες τους,
ἀντίκρυσα ὅμως κι' ἄλλες
λύπες ποὺ πνίγουν τὴς χαρὲς
σὲ τρικυμίες μεγάλες.

Μὰ πάνω ἀπ' ὅλα στέκεται
—μόνη παρηγοριά μας—
ἡ Ἀνάμνησι που στοργικὰ
φωτίζει τὴν καρδιά μας.

Κυπαρισσία — *Δομινίκη Ζαδὲ*

ΠΟΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΘΟΣ

Σὰν τ' ἄγριο βογγητὸ θάλασσας μανιασμένης, σὰν τὸ τρελλὸ τὸ φύσημα δυνατοῦ βορηᾶ στὴ μαύρη νύχτα, κι' ὅμοια μ' ἀγέλη πεινασμένων λύκων σὲ παντέρημο, χιονισμένο δάσος, νά—ἔτσ' εἶνε κι' ὁ πόνος μου ! Στὴ μανιασμένη λύσσα του πνίγει κάθε χαρά μου, κάθε μου ἐλπίδα παρασύρει στὸν ἄγριο του χορὸ καὶ στὴν ἀχόρταγη πεῖνα του τρώει ξεσχίζοντας τὰ σωθικά μου ἀλύπητα !

Κι' ὅμως μέσα στὸ κομματιασμένο μου κορμὶ ζῆ μιὰ ψυχὴ γεμάτη πόθο, ἀνήμερον πόθο κι' ἀδάμαστο, τόσο ὅσο ὅσο κι' ὁ πόνος μου μεγάλο ! Κι' αὐτὸς μοῦ καίει τὴν ψυχή, ὅπως μοῦ λυώνει ἐκεῖνος τὸ σῶμα !

Πονῶ καὶ ποθῶ — Tigresse

ΜΥΡΑ

Μῦρα ξεχύνει τὸ λευκό σου σῶμα,
κι' ἤχους αἰθέριους τὸ γλυκό σου στόμα,
μὰ κι' ἡ καρδιά σου ἁπαλὰ τριγύρω
πεντοβολάει τὸν ἔρωτα τὸ μῦρο.

Λαμία — *Γ. Ξ. Ἁλμυρὸς*

Παληὰ Τραγούδια

Ο ΛΥΧΝΟΣ ΣΟΥ

Ὅταν τὸ σήμαντρο σήμανε
τὴν καλομήνυτην ὥρα
καὶ πρὸς τὸ ψήλωμα κίνησα
μακρυὰ ἀπ' τὴν ἄχαρη χώρα,
ψηλά, κατάκορφα στύλωνες
τοῦ μαύρου σου ἴσκιου τ' ἀχνάρι
καὶ καρτερῶντας με φώτιζες
μὲ τ' ἀναμμένο λυχνάρι.
Κι' ὅταν φωτίζοντας σήκωσες
ἀνάερα ἀπάνω τὰ χέρια,
στὰ οὐράνια ἀνέβηκε ὁ λύχνος σου
κι' ἔγινε ἀστέρι στ' ἀστέρια.

ROSA MYSTICA

Ἀπ' τὴ νύχτα ποὺ σ' ἀντίκρυσα
μὲ τὰ ρόδα στὴν ἀγκάλη,
κάτω ἀπ' τ' ἀργυρὸ ἀστροφέγγισμα
τοῦ μαγιάτικου οὐρανοῦ,
πάντα ἡ ὄψι σου ἀνθομύριστη
κι' ἀστροστέφανη προβάλλει·
τῆς καρδιᾶς μου μοσχανάσασμα,
γλυκὸ φώτισμα τοῦ νοῦ.
Τῆς χαρᾶς μου ἐσὺ συντρόφισσα
τῶν καϋμῶν παρηγορήτρα,
φέρνεις στὴν ψυχὴ τὸ μήνυμα
μιᾶς ζωῆς παντοτεινῆς,
καὶ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μου,
τοῦ θανάτου ἐσὺ νικήτρα,
μὲ τὰ ρόδα στὴν ἀγκάλη σου
κάτω ἀπ' τ' ἄστρα θὰ φανῇς.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΞΕΧΑΣΜΕΝΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΡΥΦΕΡΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ

VII

Ξενιτεμένη ἀγάπη μου

Ἡ ἄνοιξις ξανάρθε, τὰ χελιδόνια ἐγύρισαν, κι' ἐσὺ μόνο δὲν ἐφάνηκες ἀκόμη νὰ κάμῃ τὴν καρδιά μου νὰ ξανοίξῃ στὴ χαρά. Τ' ἀνοιξιάτικα λουλούδια κι' ὅλα τἀστέρια τοῦ σκοτεινὰ γλαυκοῦ σὰν τὰ μάτια σου μαρτιάτικου οὐρανοῦ, εὐκολώτερα μετριοῦνται παρὰ τὰ δάκρυά μου. Κι' ὅμως ὁ ἔρως, ποὺ σκληρὰ μὲ τὴ θλῖψι μου γελάει, μοῦ λέει πῶς δὲν ἔχω χύσει ἀκόμα τόσα δάκρυα ὅσες εἶνε οἱ χάρες σου.

Πρέπει νὰ κλάψω ἀκόμα πολὺ γιὰ νὰ ξεπληρώσω τὴν ἀγάπη σου καὶ κλαίω μ' ὅση ἀνακούφισι ἕνας ἄλλος θὰ γελάσῃ.

Εἶδα τὸ χαμογελό σου καὶ τὸ κλάμμα σου, εἶδα τὴν καρδιά σου χαρούμενη καὶ θλιμμένη μὰ δὲν μπορῶ νὰ λογαριάσω πότε μ' ἄρεσες περισσότερο· πές μου τί ἀγαπῶ πιὸ πολὺ, τὰ μαργαριτάρια τοῦ ὀνόματός σου ἢ τῶν μαλλιῶν σου τὰ μαργαριτάρια ;

VIII

Κακιά μου

Εἶσαι δῶ κάτω ὁ παράδεισός μου, γιατὶ τὸν παράδεισο ποὺ μᾶς ὑπόσχονται οἱ θρησκείες ἴσως νὰ μὴν τὴν ἰδοῦμε ποτέ, ἐνῷ ἡ ἀγκαλιά σου κι' ἡ γλυκειὰ τοῦ κορμιοῦ σου ἀπόπνοια εἶνε ὁ ἐπίγειος οὐρανός μου. Εἶνε δίχως ἄλλο, κακιά μου, κι' ἡ κόλασίς μου σὰν μὲ μαλλώνῃς. Μὰ τί ὄμορφος ποὺ εἶνε ὁ σατανᾶς τῆς κολάσεως αὐτῆς ...

Μακάρι νἆταν ἀλήθεια πῶς ἡ κόλασις εἶν' αἰώνια. Ἔλα νὰ σοῦ δώσω γιὰ πάντα τὴν ψυχή μου. — ΕΣΠΕΡΟΣ

ΠΡΟΦΙΛ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Η ΜΙΚΡΑ ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Στὴν δενδροστοιχία τοῦ πάρκου, ὅπου ὁ ἥλιος ρίχνει βέλη χρυσᾶ μέσα ἀπὸ τὸ φύλλωμα, προχωρεῖ ἕνα ἁμαξάκι ποὺ τὸ σκουντᾷ ἕνας ὑπηρέτης μὲ οἰκοστολή. Ξαπλωμένη ἀναπαυτικά, σκεπασμένη μ' ἕνα βαθύχρωμο βελούδινο ἐπανωφόρι, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο σ' ἕνα προσκέφαλο κεντητό, ἡ νεαρὰ δούκισσα, ὁδηγεῖται ν' ἀναπνεύσῃ τὸν βαλσαμώδη ἀνοιξιάτικον ἀέρα. Τῆς χτένισαν τὰ ὡραῖα καστανὰ μαλλιά, ποὺ πέφτουν σὲ δυὸ χοντρὲς πλεξοῦδες. Τὰ χέρια της εἶνε φορτωμένα ἀπὸ βραχιόλια καὶ τὰ δάχτυλά της ἀπὸ δαχτυλίδια μὲ πετράδια.

Τὸ κεφάλι της μὲ τὶς ἁγνὲς γραμμές, κανονικὲς καὶ ἀρχαϊκές, μὲ τὴν φιλντισένια σάρκα, μὲ τὰ κόκκινα χείλη, εἶνε ὅλο δροσιὰ καὶ χάρι. Ἐπάνω στὸ σκέπασμα εἶνε ριγμένα ἕνα μαντῆλι γαρνιρισμένο μὲ δαντέλλες, ἕνα κουτὶ μὲ μπομπόνια, ἕνα μπουκέττο ἀπὸ ἄνθη, ἕνα τσαντάκι κρατεῖ μὲ τὸ ἕνα της χέρι, μιὰ ὀμπρέλλα ἄσπρη μεταξωτή, καὶ τὸ ἄλλο ἀπομένει ἀκίνητο ἐπάνω στὸ κορμί της. ... Ἐπάνω στὸ κορμί της ; ... Γιατὶ ἡ νεαρὰ δούκισσα δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ σηκωθῇ, ἐπειδὴ εἶνε παράλυτη, ἐπειδὴ εἶνε βλαστάρι μιᾶς ράτσας εὐγενικῆς, — ποὺ ἔχει πολλὰ πλούτη καὶ πτωχὸ αἷμα. — *Ματθίλδη Σεράο.*

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ

Ἐνῷ ἐκάπνιζε τὸ τσιγαράκι του, ὁ κ. Ντυρὰν εἰδοποιήθη ὅτι ἕνας ἄγνωστος ἐζητοῦσε νὰ τὸν ἰδῇ. Εἶπε νὰ τὸν εἰσαγάγουν, κ' εἶδε νὰ μπαίνῃ στὸ δωμάτιόν του ἕνας νέος πολὺ κομψὰ ντυμένος καὶ συμπαθητικος, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε :

—Εἶμαι ὁ σκηνοθέτης τῆς μεγάλης κινηματογραφικῆς ἑταιρείας Πατέ-Φίλμ. Ἐγὼ κανονίζω καὶ σκηνοθετῶ τὰ παθητικὰ δράματα καὶ τὰ συγκλονιστικὰ ἐπεισόδια ποὺ βλέπετε στὸν κινηματογράφο. Λοιπὸν ἐσύνθεσα ἕνα σενάριο καινούργιο ποὺ ἔχει τίτλον : «Ληστεία ἐν πλήρει ἡμέρᾳ» καὶ θέλω νὰ τὸ ἐκτελέσω. Ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ δανείσετε τὸ σπίτι σας ;

—Τὸ σπίτι μου ;

—Ναί, νὰ μ' ἀφήσετε νὰ μπῶ μέσα μὲ τὸ θίασο, ποὺ θὰ ὑποτίθεται πῶς θὰ εἶνε ἡ συμμορία τῶν λωποδυτῶν, νὰ παραβιάσουμε τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς καὶ ν' ἀρχίσουμε νὰ κουβαλοῦμε ὅλα σας τὰ ἔπιπλα ἔξω, ὅπου θὰ τὰ φορτώσουμε σὲ δύο μεγάλα αὐτοκίνητα. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ κινηματογραφικὴ μηχανὴ θὰ δουλεύῃ καὶ θὰ μᾶς παίρνῃ... Ὤ, ἡσυχάστε, κύριε... οἱ ἄνθρωποί μου θὰ εἶνε πολὺ προσεκτικοὶ καὶ τὰ ἔπιπλά σας, ποὺ θὰ τοποθετηθοῦν πάλι στὴ θέσι τους, δὲν ἔχουν νὰ πάθουν τίποτε. Ἄλλως τε κι' ἂν ὑποστοῦν καμμιὰ ζημία, ὁ Οἶκός μου θ' ἀναλάβῃ νὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ μὲ τὸ παραπάνω.

—Μὰ τὴν πίστι μου. κύριε μιὰ τέτοια πρότασις . . .

—Σᾶς φαίνεται παράξενη. Μὰ βέβαια, δὲν θὰ ξέρετε πῶς γίνεται μὲ τῆς κινηματογραφικὲς ταινίες. Τὴν περασμένη βδομάδα ὁ βαρῶνος Ρότσιλδ μᾶς ἔδωσε τὸ γιάτς του, γιὰ νὰ ἐκτελέσουμε ἕνα σενάριο.

—Ἀλήθεια !

—Βεβαίως, βέβαια, ὁ καθένας προσφέρεται νὰ προσφέρῃ μιὰ ἐκδούλευσι στὸν κινηματογράφο μας. Γι' αὐτὸ ἔλαβα τὸ θάρρος ν' ἀποταθῶ καὶ σ' ἐσᾶς... μήπως ἔκαμα ἄσχημα ;

—Καθόλου, καθόλου ! Ἀφοῦ ἔτσι γίνεται, καλὰ ἐκάματε.

—Μ' ἄρεσε πολὺ ξέρετε ἡ βίλλα σας καὶ γι' αὐτό. Εἶνε ἡ πιὸ εὔμορφη αὐτῆς τῆς ἐξοχῆς.

Ὁ κ. Ντυρὰν ἐκολακεύθη.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς προσφέρω ἕνα λικέρ ;

—Εὐχαρίστως, ἀλλὰ γρήγορα. Πρέπει ν' ἀρχίσουμε ἀμέσως δουλειά.

—Στὸ πανὶ θὰ ἀναγνωρίζεται τὸ σπίτι μου;

—Βεβαιότατα, κύριέ μου, καὶ θὰ εἶνε πολὺ τιμητικὸ γιὰ σᾶς ποὺ ὁ Οἶκος μας ἐξέλεξε τὸ σπίτι σας γιὰ μιὰ ταινία.

—Ὑπὸ τοιούτους ὅρους δέχομαι.

—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ θερμῶς. Τώρα, ἂς ἰδοῦμε...Πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ ἐπιθεωρήσω τὰ δωμάτια, γιὰ νὰ κανονίσω τὴ δουλειά. . . Ἔχετε ἐδῶ ἔπιπλα σαλονιοῦ πολὺ-πολὺ σὶκ καὶ πολυτελέστατα...Θὰ τὰ χρησιμοποιήσουμε, καθὼς κι' αὐτὸ τὸ ὡραῖο ἐκκρεμές. Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δείξετε τὴν τραπεζαρία σας ;

—Εὐχαρίστως. Περάστε ἀπ' ἐδῶ.

—Σᾶς ἀκολουθῶ... Ἄ, νά !.. Αὐτὲς οἱ καρέκλες μοῦ φαίνονται δυσμετακίνητες, δὲν τῆς χρησιμοποιοῦμε. Ἔχετε ἀρζαντερί ;

—Ναί, μὰ μήπως θὰ διακρίνωνται στὸ πανὶ τὰ σερβίτσια πῶς εἶνε ἀσημένια ;

—Ἀδιάφορο, ἐμεῖς πρέπει νὰ κάμουμε τὴν κλοπὴ ὅσο πιὸ πολὺ μποροῦμε νὰ μοιάζῃ μὲ ἀληθινή, καὶ θὰ ξέρετε βέβαια ὅτι οἱ λωποδῦτες πάντοτε τ' ἀσημένια σερβίτσια κλέβουν.

—Αὐτὸ εἶνε σωστό.

—Μπόν, τώρα ἂς περάσουμε στὸ δωμάτιό σας.

—Ὁρίστε ἀπ' ἐδῶ.

—Ἄ, τί ὡραία κάμαρα. Ἐδῶ μέσα θὰ εἶνε τὰ κοστούμια σας δίχως ἄλλο... Κι' ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ κομψὸ γραφειάκι,ἔ; Σ' αὐτὸ τὸ συρτάρι θὰ εἶνε τὰ τσέκ.

—Ἀκριβῶς.

—Ὡραῖα ! Κι' αὐτὸ τὸ ταμπλῶ εἶνε θαυμάσιο. Θὰ χρησιμοποιήσουμε, λίγ' ἀπ' ὅλα, τὰ καλλίτερα, γιὰ νὰ εἶνε πλήρης ἡ ἐντύπωσις. Περίφημα ! Τώρα ἂς ἀρχίσουμε. Ἐλᾶτε, ἂν θέλετε ἔξω, νὰ μᾶς βλέπετε. Θὰ σᾶς διασκεδάσῃ...Μετ' ὀλίγον ὁ κ. Ντυρὰν ἔβλεπε δέκα ἀνθρώπους, καλοντυμένους, σὰν λωποδῦται τῆς ἐποχῆς, νὰ εἰσορμοῦν στὸ σπίτι του καὶ νὰ μεταφέρουν ἔξω στὰ δυὸ μεγάλα αὐτοκίνητα, ἐνῷ ἡ κινηματογραφικὴ μηχανὴ ἐδούλευε. Ἂν εἶχε καὶ κανένα φόβον ὁ κ. Ντυράν, καθησύχασε τελείως, καθὼς ἔβλεπε ὅλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους νὰ μεταφέρουν μὲ τέτοια προσοχὴ τὰ καλλίτερα ἔπιπλα του, τὰ σερβίτσια του, τῆς φορεσιές του καὶ νὰ τῆς τοποθετοῦν μὲ τόσην ἐπιδεξιότητα κι' ἀσφάλειαν στ' αὐτοκίνητα. Σὲ λίγη ὥρα ὅλη ἡ μεταφορὰ εἶχε τελειώσῃ. Ὁ σκηνοθέτης τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :— Τώρα, ξέρετε, θ' ἀνεβοῦμε ἐγὼ κι' ἄνθρωποί μου στ' αὐτοκίνητα καὶ θὰ κάνουμε πῶς φεύγουμε, γιατί, ξέρετε, δίνω μιὰ πολὺ ἀπρόοπτη καὶ γουστόζα λύσι στὸ σενάριό μου.

—Μπᾶ ! τί εἴδους λύσι ;

—Τώρα ἀμέσως θὰ τὴν δῆτε καὶ θὰ μοῦ πῆτε ἂν σᾶς ἀρέσῃ.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ὅλοι ἀνέβηκαν στ' αὐτοκίνητα ποὺ ἦταν ἕτοιμα πρὸς ἀναχώρησιν, ὅταν ὁ σκηνοθέτης ἐκτύπησε τὴν παλάμη στὸ μέτωπό του:—Διάβαλε, διάβολε ! Παρὰ λίγο νὰ τὴν πάθω καὶ νὰ πάῃ χαμένος ὁ κόπος μας...Στὸ δωμάτιό σας, κύριε, ἀπάνω στὸ κρεββάτι σας ἐξέχασα τὸ εἰδικὸ χρονόμετρό μου, ποὺ μοῦ εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ νὰ κανονίζω τὸ ξετύλιγμα τῆς ταινίας...Εἶνε ἕνα μικρὸ νικέλινο μηχάνημα...Πάνω στὸ κρεββάτι σας τὸ ξέχασα...

—Θέλετε νὰ πεταχτῶ νὰ τὸ φέρω ;

—Ναί, ναί, μὲ ὑποχρεώνετε πολὺ κύριε μου.

Ὁ κ. Ντυρὰν ἔσπευσε ν' ἀνεβῇ τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλιά, μπῆκε στὸ δωμάτιό του, ἔψαξε καὶ δὲν εὕρηκε τίποτε.

«Θὰν τἄφησε ἀλλοῦ πουθενά» ἐσκέφθη. Κι' ἔψαξε στὸ σαλόνι, στὴν τραπεζαρία. Ἀλλὰ μάταιος κόπος, κι' ἀπεφάσισε νὰ κατέβῃ γιὰ νὰ πῇ τοῦ σκηνοθέτου πῶς δὲν τὸ βρίσκει τὸ χρονόμετρό του. Ὅταν ὅμως ἔφθασε στὴν κάτω πόρτα, εἶδεν ὅτι ὅλοι εἶχαν ἐξαφανισθῆ. Καὶ μακρυά, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, διέκρινε τὰ δυὸ αὐτοκίνητα ποὺ ἔφευγαν ὁλοταχῶς. Τότε δὲ κατάλαβε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ κινηματογραφικῆς, ἀλλὰ πραγματικῆς, πραγματικωτάτης, δυστυχῶς, ληστείας.

EDONARD OSMONT

ΜΑΛΛΙΑΡΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΑΡΑΜΟΣΑΛΑΤΑ

(ΜΠΑΛΛΑΤΑ)

Τὸ μυστηριώδικο κι' ἀχνοπλάνταγο μαγνάδι τοῦ μεσανυχτάτικου φεγγαρόφωτου λούζοντάς με ἀπὸ ψηλάθε πῶς μὲ συγκουνάει ; Προβατῶ μονάχος μου πίσα βράδυ στῆς κολόνες τοῦ Ὀλύμπιου Ζέα, ἀναμαλλιάρης καὶ ξεκαπέλλωτος, καὶ καθὼς ὁ μοσκοβολιασμένος μπάτης ξανεμίζει τὴ λυγδιασμένη γκραβάτα μου, λὲς καὶ τῆς ξεφράζει τρεμουλιάρικα τὸν Ἔρωτου, ἐγὼ ζουρλοκουβεντιάζω πρικὰ μὲ τὸν ἀπατό μου καὶ πασπατεύω μὲ σκληράδα καὶ γενναιότη τὸ κατακάθι τοῦ ἐντός μου, λὲς κι' εἶμαι ὁ Προμηθέας ποὺ τοὔτρωγε ὁ γύπας τὰ τζιέρια του. Ὅλο τὸ εἶνε μου συνταράζεται κι' ἀνακατεύεται στὸ διάβα τῆς θύμησης αὐτούνης. Ὢ δάσκαλε τρανέ, ὢ Ψυχάρη ἀδερφοποιτέ, ἐγὼ θὰ πάρω ἐγδίκηση γιὰ σένα, ἐδῶ στὴ ρωμηοσύνη, ποὺ δὲ θέλει νὰ παραδεχτῇ τὴν ἀξωσύνη σου καὶ νὰ κρίνει τὴ γλῶσσα τὴ δικιά σου, ἡ ἀναίστητη. Καὶ σύ, ὦ Πάλλη, ἡ καρδιά μου πάλλει καὶ Κοτζιᾶ.

Ξάφνου νά... τὸ φεγγάρι ξεμπροβάλλει πίσωθε ἀπ' τὸν Τρελλὸ καὶ φαντάζει στὴ φαντασιά μου, σὰν τάλλαρο ἀσημένιο. Τὸ γλέπω καὶ θυμῖμαι πῶς δὲν ἔχω φάει, καὶ τὤντις ὁ στομάχις μου χωνεύει τ' ἀντερά μου. Γιὰ δαῦτο ἐμπνέουμαι μεγαλοδύναμα νὰ συθέσω τὸ πάρα κάτου σονέττο γιὰ χάρη τῆς ἀπόλαξης τῆς μούσας μου :

Ὢ ἀργυρὴ πατσέληνος,
μάπας καὶ σεσκλοσέλινος,
σοῦ ψάλλω τὸ γιαρούμπι
—τί νόστιμες ποὖν οἱ ἐληὲς μὲ θρούμπι,
ἡ ἀσημένια σου μορφὴ
σὰν τάγλαρο φαντάζει,
κι' ἐσὺ ποὺ ξέρεις τὰ πολλὰ
κι' ὁ νοῦς σου κατεβάζει,
ἂν εἶχα ἕνα τάλλαρο στὴν τσέπη μου
γιὰ πές μου πόσους θἄτρωγα
πατσὲς μὲ σκορδοστούμπι ;

Ο ΑΜΑΛΛΙΑΓΟΣ

ΦΤΩΧΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Φτωχὸ λουλοῦδι φύτρωσε σ' ἔρμο ἀπὸ χῶμα βράχι
ἐνάντιο σ' ὅλα τὰ στοιχειά,
Κάτω τὸ κῦμα μούγκριζε μέσ' στῶν καιρῶν τὴ μάχη
βαστόντας πάντα συντροφιὰ στ' ἄνθος τὴ μοναξιά.

Ἔζησε μὲ τὸ μούρμουρο καὶ τὴ θαλάσσιαν αὔρα,
μακρυὰ ἀπὸ κάθ' ἄλλον ἀνθό,
ποὺ λὲς κι' ἐλπίδα στέκουνταν σὲ περασμένα μαῦρα
γέρνοντας τὴν κορφούλα του γιὰ τὸν μουντὸ βυθό.

..Πῆγα τὸ ξαναζήτησα μιὰ χινοπώρου μέρα,
μ' ἴδια χαρὰ κάποιον καιρό,
μὰ ἀλλὶ του πτῶμα κοίτουνταν στὸ φύσημα τἀγέρα,
ἐνῶ τὸ κῦμα τόνιζε τραγοῦδι θλιβερό...

(Ἀῆναι) — Δῆμος Πομόνης

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΕΡΩΤΙΚΟ ΠΡΟΣΤΙΜΟ

Ἦταν ἕνα χαριτωμένο ἀνδρόγυνο ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Φιφίκα καὶ πρὸ πάντων συνεννοοῦντο θαυμάσια εἰς τὸ ζήτητα τῆς ἠθικῆς. Αὐτὸ τὸ ἀπόγευμα ὅμως ὁ Ἀνδρέας ἦταν πολὺ στενοχωρημένος γιατὶ τὸ πόκερ τὸν εἶχε ἀφήσῃ χωρὶς πεντάρα καὶ συλλογιζόταν πῶς θὰ ἐπλήρωνε τὸ καινούργιο καπέλλο τῆς Φιφίκας του ποὺ τὸ ἐπερίμενε πῶς καὶ πῶς ἡ καϋμένη γιὰ νὰ τὸ φορέσῃ αὔριο, στὸ χορὸ τοῦ mi-carême.

Ἔξαφνα ὅμως ἕνα ἐντελῶς ἀνέλπιστο συμβὰν ἦλθε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι:

Καταφθάνει ἡ Φιφίκα λαχανιασμένη, κατακόκκινη καὶ τοῦ λέει μὲ θυμό:

—Φαντάσου, Ἀνδρέα, καθὼς ἐβγῆκα ἀπ' τῆς καπελλοῦς ποὺ εἶχα περάσει γιὰ νὰ ἰδῶ πῶς πάει τὸ καινούργιο μου καπέλλο,μὲ παίρνει ἀπὸ πίσω ἕνας γέρος πολὺ σὶκ καὶ καλοντυμένος, κάποιος μεγάλος ἀριστοκράτης, φαίνεται, ἄσχημος ὅμως !..

—Τὸν παληάνθρωπο...

—Στάσου ν' ἀκούσῃς : Μὲ παίρνει λοιπὸν ἀπὸ πίσω, μὲ πλησιάζει, μοῦ βγαίνει τὸ καπέλλο του καὶ χωρὶς ἐγὼ νὰ τοῦ ἀπαντήσω, ἀρχίζει νὰ μοῦ λέει ὅ,τι μπορεῖς νὰ φαντασθῇς : ὑποσχέσεις, χιλιάρικα, αὐτοκίνητα, φλογερὲς ἐκδηλώσεις, μὲ μιὰ ἐπιμονὴ ποὺ μὲ νεύριασε. Φαντάσου δὲ ὅτι εἶχε τὴν ἀναίδεια νὰ μὲ φέρῃ ὡς ἐδῶ...

—Ὡς ἐδῶ ! ἄ ! μὰ αὐτὸ εἶνε πάρα πολύ ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀνδρέας, ἐνῷ ἡ Φιφίκα ἐξηκολούθησε πάντα μὲ τὴν ἴδια ἔξαψι :

—Στοιχηματίζω μάλιστα πῶς θἄχῃ τὴν ἀναίδεια νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα μας.

Καὶ πράγματι ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας ἄρχισε νὰ σημαίνῃ ἐπίμονα. Τότε μιὰ φαεινὴ ἰδέα ἔκαμε τὸν Ἀνδρέαν νὰ χαμογελάσῃ πονηρὰ καὶ νὰ πῇ στὴ Φιφίκα. Πήγαινε νὰ τοῦ ἀνοίξῃς ἡ ἰδία.

—Πῶς ; ἔκαμε ἡ Φιφίκα ἔκπληκτος.

—Θὰ τὸν δεχθῇς, ἐπανέλαβε ὁ Ἀνδρέας ψυχραίμως, θὰ κάμῃς πῶς ὑποχωρεῖς, καὶ στὴν κατάλληλη στιγμὴ θὰ ἐπέμβω ἐγὼ γιὰ νὰ τιμωρήσω τὸ αὐθάδη.

Χωρὶς νὰ τὰ πολυλογοῦμε, σὲ λίγο ὁ ἀναιδὴς γέρος ἔκανε τὴν εἴσοδόν του εἰς τὸ σαλόνι τῆς Φιφίκας καὶ ὑποκλινόμενος κωμικά, ἄρχισε πάλι τὸν χείμαρον τῶν ἐρωτικῶν του ἐκδηλώσεων καὶ ὑποσχέσεων. Ἡ Φιφίκα σιωπηλὴ ἔκανε πῶς τὸν ἀκούει συγκεχινημένη. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποὺ ἡ ἐρωτικὴ ἔξαψις τοῦ γερο-παραλυμένου εἶχε φθάσῃ στὸ κατακόρυφον, νὰ σου καὶ πετιέται ἀπ' τὸ παραβάν, ὅπου ἕως τώρα ἦταν κρυμμένος ὁ Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος πλησιάζει τὸν γηραιὸν ἀριστοκράτην καὶ τοῦ λέγει εἰς τόνον αὐστηρόν : — Κύριε, ξέρετε πῶς λέγεται αὐτὸ ποὺ κάνετε αὐτὴ τὴ στιγμή ; Λέγεται παραβίασις τοῦ οἰκογενειακοῦ ἀσύλου μου καὶ ἀπόπειρα παραβιάσεως τῆς ἐρωτικῆς μου τιμῆς. Ἑπομένως, ξέρετε, πῶς μπορῶ νὰ σᾶς σκοτώσω μιὰ χαρά, χωρὶς νὰ πάθω τίποτε καὶ νὰ πᾶτε σὰν τὸ σκυλλὶ στ' ἀμπέλι ;

Κρύος ἱδρὼς ἔκοψε τὸν δυστυχῆ ἀριστοκράτην, ὁ ὁποῖος ἐφοβεῖτο τὸ σκάνδαλον ὅσο καὶ τὸν θάνατον, διότι ἦτο παντρεμμένος, μὲ κορίτσια ἕτοιμα πρὸς γάμον, κι' εἶχε μεγάλην κοινωνικὴν θέσιν τὴν ὁποίαν δὲν τοῦ ἐπετρέπετο νὰ κηλιδώσῃ.

—Ἂς εἶνε ὅμως, ἐπανέλαβεν ὁ Ἀνδρέας εἰς τόνον ἐπιεικέστερον, ἐπειδὴ οὔτ' ἐμένα οὔτε καὶ σᾶς βέβαια ἀρέσουν τὰ αἵματα, εἶμαι διατεθειμένος νὰ μετριάσω τὴν τιμωρίαν σας εἰς ἕνα πρόστιμο δύο μόνον χιλιάδων δραχμῶν, τὰς ὁποίας ὀφείλετε νὰ πληρώσετε εἰς ἐμένα καὶ ἀμέσως τώρα.

—Δυὸ χιλιάδες ! ἐψέλλισε ὁ γέρος κατακίτρινος.

—Δυὸ χιλιάδες, μάλιστα, ἐκτὸς ἂν προτιμᾶτε τρεῖς ! ἐτόνισε ὁ Ἀνδρέας ἀγριεύων πάλι.

—Μά...μά, δὲν κρατῶ ἐπάνω μου.

—Ὤ, δὲν πειράζει γι' αὐτό, ἀγαπητέ μου κύριε, μία ὑπογραφή σας ἀρκεῖ.

Καὶ ὁ ἀτυχὴς ἀριστοκράτης, βλέπων ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τὴν γλυτώσῃ, ἠναγκάσθη νὰ ὑπογράψῃ μίαν συναλλαγματικήν, καὶ νὰ φύγῃ ἄπρακτος καὶ καταντροπιασμένος.

—Αὐτὲς οἱ δύο χιλιάδες εἶνε γιὰ τὸ καπέλλο σου καὶ γιὰ τὴν τουαλέττα ποὺ ἐσκεπτόσουν νὰ παραγγείλῃς, μὲ ὅλα τὰ συμπληρωματικά, παπούτσια, κάλτσες...Βλέπεις τί ὡραῖα ποὺ τὰ ἐκατάφερα ; εἶπε ὁ Ἀνδρέας στὴ Φιφίκα μόλις ἔφυγε ὁ γέρος.

—Περίφημα ! ἐφώναξε ἡ Φιφίκα κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του. Θαυμάσια !

Καὶ τὸ εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνο ἔκαμε τὸν ἔρωτα εἰς βάρος τοῦ ἀτυχοῦς ἀριστοκράτου.

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

MARIE CORELLI

ΝΤΟΛΟΡΕΣ

ΜΕΤ. ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΠΟ Δ-ΙΔΟΣ ALEX

17 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 17

—Καὶ τί μᾶς ἐμποδίζει, Φίλ, νὰ τὴν συνεχίσωμε ; Ἀλλὰ ἀπὸ ποῦ ἦλθες ; Δὲν σὲ εἴδαμε καθόλου.

—Τὸ πιστεύω ! —καὶ ὁ Φίλιππος ἐπροσπάθησε νὰ δώσῃ κάποιον σαρκαστικὸν τόνον εἰς τὴν φωνήν του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε μόλις συνήντησε τὸ εἰλικρινὲς βλέμμα τοῦ φίλου του καὶ κατανυχτιασμένος ἐπρόσθεσεν :

—Ὁ Δυπρὲ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τρέχῃ, γιατί εἶχε δυνατὴν αἱμορραγίαν καὶ αὐτὸ τον ἐξήντλησεν. Ἔτρεξα λίγο γιὰ νὰ 'πῶ εἰς τὴν Ρίτταν νὰ ἑτοιμάσῃ, ὅ,τι πρέπει.

—Θὰ τὰ ἑτοιμάσω ὅλα μόνη μου. Ξεύρω τί χρειάζεται καὶ μὴν ἀνησυχεῖτε καθόλου, κ. Φίλιππε.

Καὶ ἀμέσως ἡ Ντολορὲς ἥτις ἐφαίνετο ὀλίγον ἔκπληκτος διὰ τὴν ψυχρότητα τοῦ Ἔριγκτον, ἔτρεξε νὰ εὕρῃ τὴν Ρίτταν ἀφήσασα τοὺς δύο νέους μόνους.

Ὁ Φίλιππος ἐξηπλώθη τότε εἰς τὴν πολυθρόναν τοῦ Ὄλαφ Γκάλντμα μ' ἕναν ἀναστεναγμὸν καὶ δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ ὁμιλήσῃ.

—Τί ἔπαθες, Φίλιππε ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Τζώρτζ.

—Τίποτε...

Ὁ Λώριμα ἐγέλασε καὶ πλησιάσας αὐτὸν ἀκούμπησε τὸ χέρι του εἰς τὸν βραχίονα τοῦ φίλου του.

—Ἤξευρα πῶς ἡ ἀγάπη κάνει τοὺς ἀνθρώπους τρελλούς, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν ἐφανταζόμουνα ποτὲ ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ σὲ κάμῃ ν' ἀμφιβάλλῃς γιὰ τον φίλον σου, γιὰ τον ἀδελφόν σου.

Καὶ ἐξαναγέλασεν, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ γέλιο του ἦτο λιγάκι πνιγμένο, ἐνῷ ὁ Φίλιππος τὸν ἐκύτταξε καὶ κατακόκκινος ἀπὸ ἐντροπὴν τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

—Ντρέπομαι γιὰ τὸν ἑαυτόν μου, Τζώρτζ, τοῦ ἀπήντησεν. Συγχώρησέ με, φίλε μου, ἀλλὰ ὅταν σᾶς εἶδα ἐκεῖ ποὺ ἐκάθησθε δὲν ξεύρεις πῶς ἐφάνηκε. Γιὰ πρώτη φορὰ εἰς τὴ ζωή μου αἰσθάνθηκα ζήλεια....καὶ ἐγέλασε βεβιασμένα.

—Τὸν καϋμένον τὸν Φίλ.....Πρώτη φορὰ λοιπὸν εἶσαι ἀλήθεια ἐρωτευμένος, φιλαράκο μου...

—Μὰ ξεύρεις...εἶδα τὸ χέρι της μέσα εἰς τὰ ἰδικά σου...

—Καὶ βέβαια, ὅπως ἠμπορεῖ νὰ τὸ ξαναϊδῇς πολλὲς φορές...Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ ἀπαγορεύσῃς νὰ σφίγγω τὸ χέρι τῆς γυναῖκας μου ;....

—Σώπα, Τζώρτζ !

Καὶ οἱ δύο νέοι ἐσιώπησαν καθὼς ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθε ἡ Ντολαρὲς ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν Ρίτταν, ἥτις ἐκράτει δύο μπουκαλάκια καὶ μίαν μικρὰν λεκάνην.

Ταὐτοχρόνως ἔφθασαν καὶ ὁ Μακφάλεν μὲ τὸν Γκάλντμα, οἵτινες ἐβοηθοῦσαν τον Δυπρὲ νὰ περιπατῇ ἀκουμπῶντας ἐπάνω του. Ἡ Ντολορὲς ἔτρεξε τότε πρὸς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐβοήθησε νὰ τὸν τοποθετήσουν εἰς μίαν πολυθρόναν.

—Μὴ φοβῆσθε, κύριε Δυπρέ, τοῦ εἶπε· θὰ περιποιηθῶ τόσον καλὰ τὴν πληγήν σας, ὥστε δὲν θὰ πονέσετε καθόλου. Μὰ πῶς λυποῦμαι γιὰ αὐτὸ ποὺ σᾶς συνέβη !

Ὁ Δυπρὲ ἦτο χλωμός, μὲ τὸ μέτωπον αἱματωμένον, ἀλλὰ μὲ τὸ σύνηθες εὔθυμον ὕφος, ποὺ δὲν τὸν ἠμπόδισε νὰ γελάσῃ μολονότι ᾐσθάνετο φοβεροὺς πόνους.

—Ὤ, mademoiselle ! τῆς εἶπεν, εἶσθε τόσον καλή ! Θὰ μὲ κάμενε νὰ εὐγνωμονῶ τὸν Σίγκερτ, ἀφοῦ ἐξ αἰτίας του ἀκούω τόσον γλυκὰ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα σας. Ἀλλὰ μὴν ἐνοχλεῖσθε γιὰ μένα. Τὸ μόνο ποὺ θέλω εἶνε ἕνα μαντήλι καὶ λίγο κρύο νερό.

Ἡ Ντολορὲς ὅμως εἶχε ἑτοιμάσει ἤδη ἕνα ὑγρόν, ὅπως αὐτὴ ἤξευρε, καὶ μὲ αὐτὸ ἔπλυνε μόνη της τὴν πληγὴν τοῦ Δυπρέ, μολονότι αὐτὸς ἀνθίστατο, κατόπιν δὲ τοῦ ἔκαμεν ἕνα κομψότατον ἐπίδεσμον, σὰν νὰ ἦτο ὁ καλλίτερος χειρούργος.

—Τώρα νὰ μείνετε ἐξαπλωμένος ἐδῶ ποὺ εἶσθε, κ. Δυπρέ, καὶ δὲν ἔχετε νὰ σηκωθῆτε παρὰ τὴν ὥραν ποὺ θὰ φύγετε. Νὰ ἰδῆτε ἕως αὔριο θὰ εἶσθε καλὰ μὲ τὰ γιατρικὰ ποὺ σᾶς ἔκαμα. Τὸ πολὺ νὰ σᾶς μείνῃ κανένα μικρὸ σημάδι, ἀλλὰ γιὰ λίγον καιρόν.

—Δὲν πειράζει, ἀπήντησεν ὁ Δυπρὲ· θὰ λέγω πῶς εἶνε ἀπὸ μονομαχίαν καὶ τότε ὅλοι θὰ μὲ θαυμάζουν. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, mademoiselle.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἐγέλασε πρὸς στιγμήν, ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ἔγινε σοβαρά.

—Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λέτε κάτι ποὺ δὲν εἶνε ἀλήθεια, εἶπε. Εἶνε πολὺ κακὸ ν' ἀπατᾷ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο, ἔστω καὶ εἰς ἕνα τιποτένιο πρᾶγμα.

Ὁ Δυπρὲ τὴν ἐκύτταξεν ἔκπληκτος καὶ μὲ τὸ ὕφος παιδιοῦ ποὺ τὸ ἐμάλωσαν γιὰ μιὰ ἀταξία.

—Νὰ μὴ λέγω ποτὲ κάτι ποὺ δὲν εἶνε ἀλήθεια ! ἀνέκραξε. Mon Dieu, μὰ τότε πρέπει νὰ μὴ μιλῶ καθόλου...

Ἡ Ρίτα ἐπλησίασεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν φέρουσα ἕνα δίσκον μὲ ποτήρια καὶ ἡ Ντολορὲς ἔσπευσε νὰ προσφέρῃ ἀπὸ τὸ καλλίτερο κρασὶ ποὺ εἶχεν εἰς τοὺς φίλους της.

—Ξεύρεις, Ντολορές, εἶπε τότε ὁ πατήρ της, δὲν ἠμπορῶ νὰ καταλάβω τί εἶχε σήμερα ὁ Σίγκερτ. Ἐνῷ ἦτο τόσον καλὸς εἰς τὰς ἀρχάς !... Φοβοῦμαι, παιδί μου, πῶς γρήγορα θ' ἀρχίσῃ νὰ γίνεται ἐπικίνδυνος καὶ γιὰ μᾶς ἀκόμη.

—Ὢ ! μπαμπᾶ ! μᾶς ἀγαπᾷ τόσο πολύ !

—Ναί, αὐτὸ τὸ ξεύρω, ἀλλὰ νομίζεις ὅτι εἶνε κύριος τῶν πράξεών του ;

—Αὐτὸ ποὺ λέτε, παρετήρησεν ὁ Λώριμα μοῦ θυμίζει κι' ἐμένα κάτι : Ἀπὸ καιρὸν ἔχω ἀντιληφθῆ ὅτι ὁ Σίγκερτ ἀντιπαθεῖ τὸν Φίλιπ..

—Τὸ ἀντελήφθηκα κι' ἐγώ, εἶπεν ὁ Ἔριγκτον, καὶ λυποῦμαι γι' αὐτό. Τὸ πειὸ περιέργο μάλιστα ἀπὸ ὅλα εἶνε ὅτι μοῦ ἐζήτησεν ἐπιμόνως νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Νορβηγίαν, διότι φαίνεται ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ μὲ ἀνεχθῇ.

—Καὶ ὅμως ὅλοι σᾶς ἀγαποῦν ἐσᾶς, διέκοψεν ἡ Ντολορες μὲ ἀφέλειαν, καὶ μοῦ φαίνεται ἄλλως τε πολὺ φυσικό.

—Εἶσθε πολὺ καλή, δεσποινὶς Γκάλντμα· σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

—Δὲν εἶνε διόλου καλωσύνη, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια.

Ὀλίγα λεπτὰ βραδύτερον ἡ Ρίττα τοὺς ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ τραπέζι ἦτο ἕτοιμον καὶ ἐκάθησαν ὁ καθεὶς εἰς τὴν θέσιν του, ἀφοῦ πρῶτον ἔσυραν κοντὰ εἰς τὸ τραπέζι καὶ τὴν πολυθρόναν τοῦ Δυπρέ.

Τὰ φαγητὰ ἦσαν πάντοτε λεπτὰ καὶ κανονικὰ εἰς τὸν πύργον καὶ οἱ ξένοι μας ἐθαύμαζαν τὸ τέλειον σερβίρισμα τῆς Ρίττας καὶ τὴν ἱκανότητά της.

Πράγματι δὲν ἦτο ἀπὸ τὰς συνήθεις ὑπηρετρίας ἡ Ρίττα· πρῶτον ἤξευρε γράμματα καὶ καλὰ γράμματα· ἦτο πολὺ κομψή, μὲ ὡραῖον παρουσιαστικὸν καὶ ὁ Γκάλντμα τὴν μετεχειρίζοντο ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας, τόσον ἀφοσιωμένη καὶ ἀνεκτίμητος ἦτο, ἐδείκνυε δὲ τοιαύτην ἰδιαιτέραν συμπάθειαν πρὸς τὴν Ντολορες, ὥστε αὐτὴν τὴν ἐθεώρει ὡς ἀδελφήν της.

Εἶχαν φθάση εἰς τὰ ὀπωρικὰ καὶ ὁ Λώριμα κατὰ τὴν συνήθειάν του, διηγεῖτο διάφορα ἀστεῖα διὰ νὰ διασκεδάζουν οἱ πέριξ αὐτοῦ, ὅταν ἔξαφνα μιὰ τρομερὰ φωνὴ τὸν διέκοψε :

—Ὄλαφ Γκάλνταμ !

Ὅλοι ἐκυττάχθησαν ἔκπληκτοι καὶ πρὶν προφθάσῃ κανεὶς νὰ προφέρῃ λέξιν ἡ φωνὴ ξαναηκούσθη πλησιέστερον αὐτὴν τὴν φοράν:

—Ὄλαφ Γκάλντμα !...

—Ποῖος μὲ φωνάζει ; ἀνέκραξε τότε ὁ γέρων κυττάζων τριγύρω του.

—Ἐγώ ! καὶ ἕνα ῥυτιδωμένον πρόσωπον γυναικὸς ἐφάνη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας τὸ ὁποῖον μόλις ἀντίκρυσεν ἡ Ρίττα ἔβγαλε μία φωνὴ τρόμου καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸν Δυπρέ. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ

Υγιῶν καὶ ἀρρώστων διὰ νέας μεθόδου. Σφρῖγος, τόνωσις, ἀκμή.

Ὁ ἰατρὸς ΣΩΤ. ΡΟΚΚΟΣ φέρει εἰς φῶς νέαν τονωτικὴν θεραπείαν δι' ἧς αὐξάνεται ἀμέσως εἰς τοὺς ὑγιεῖς ἡ νευρικὴ καὶ μυϊκὴ δύναμις, ἡ ἐνεργητικότης, ἡ ἀντοχὴ εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ σωματικὴν κόπωσιν καὶ ἡ γενετήσιος δύναμις. Οἱ ἀδύνατοι, ἀναιμικοί, ἐξηντλημένοι, ἀποκτῶσι νέας δυνάμεις, οἱ δὲ ἄρρωστοι ἀντεπεξέρχονται εἰς τὸ τριπλάσιον κατὰ πάσης νόσου. Αἱ ἰδιότητες αὐτῆς εἶνε θαυμάσιαι εἰς τὴν νευρασθένειαν ἀλκοολισμόν, ὑδραργυρίασιν, διαβήτην, ἀτροφίας, παραλύσεις, γεροντικὸν ἢ τοξικὸν τρόμον, γριππώδεις ἀσθενώσεις, ἀρτηριακὰς καρδιοπαθείας καὶ νεφρίτικας ἐπεξεργασίας. Ἐπισκέψεις 10—12 καὶ 4—6 ὁδὸς Ἑρμοῦ Φωκίωνος 6.

Ἐργαστήρια Διαγνωστικῆς & Θεραπευτικῆς

ΙΑΤΡΟΣ Δ. ΟΡΦΑΝΟΣ

7—Ἁγίου Κωνσταντίνου—7 (Ὁμόνοια)

Καρδιακὰ νοσήματα

Παλμοί.-Δύσπνοια.-Λευκωματουρία.-Αναιμία

ΤΜΗΜΑ ΕΙΔΙΚΟΝ 4—6

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ Πρωταπριλιάτικό σας, κ. Γ. Σπς. (;) θὰ δημοσιευθῇ· καὶ τὸ δικό σας, κ. Γρ. Κασιμάτη. Ἐγκρίνω τὰ «Τετράστιχα» τοῦ κ. Τ. Παντελίδη (νομίζω ὅτι μὲ τὸ νὰ τὰ ἐγκρίνω ἀσυζητητὶ τοὺς κάνω τὴν καλλιτέραν κριτικὴν ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ· γράφετε ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καλά· μόνον μερικὲς φορὲς συναντῶ κάποιες στρυφνότητες ἢ χασμωδίες σεὸν στίχον σας, μὲ λίγην ὅμως προσοχὴ διορθώνονται), Π. Μπεφάνη «Τὸ ντέφι», Βινικίου «Πόνος» καὶ δίδος Κ. Τσ. «Νύχτα» (εὐχαριστῶ γιὰ τὸν χαρακτηρισμόν σας· μὲ ὑποχρεώσατε.).

Ἀντικατεστάθη, κ. Θ. Δημητριάδη.—Εὑρίσκομαι εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ μὴν ἐγκρίνω τὶς πρόζες σας, δίδες Λορέττα καὶ Ψ. Γ., διότι δὲν βρίσκω τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, τὸ ἐνδιαφέρον· προσπαθῆστε νὰ πρωτοτυπῆτε.—Ὁ ἐλεύθερος στίχος ὑπάγεται καὶ αὐτὸς εἰς κάποιους κανόνας ρυθμοῦ,κ. Κ. Τρουκίδη,κι' αὐτοὺς δὲν τοὺς βρίσκω στὸ ποίημά σας.

Ξέρετε τὴν τέχνην νὰ κάνετε στίχους καὶ ρίμα, κ. Χ.Κονδύλη, ἐνοιονολογικῶς ὅμως τὰ ποιήματά σας εἶνε πολὺ σκοτεινά, προσεγγίζουν τὰ ὅρια τοῦ ἀκατανοήτου. Ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ ἐγκρίνω αὐτὸ ποὺ μοῦ στείλατε. Ἂν ἐγράφατε λιγάκι ἁπλότερα, θὰ ἐγράφατε πολὺ καλά.— Δὲν εἶνε γιὰ ἔγκρισι τὰ ἔργα σας, κ. κ. Κ. Δενδρινέ, Δοὺξ Λυον, Μ. Δεσπερῖτε, Ν. Μπιράκη, Σρ. Ἐλπίδα, Ἀ. Ροδαγκάθη, Τ. Σωτήρη, Κ. Νικολακάκη, Δ. Δούλη, Δ. Παπαδημητρ. Ἔχουν πολλὰ λάθη.—Ἀνέκδοτα καὶ εὐφυολογήματα, ὅλα σχεδὸν γνωστὰ καὶ χιλιογραμμένα, δὲν θέλω κ. κ. Ἀ. Αὐγερινὲ καὶ Ἀηιέ.— Οὔτε σὰν τὰ «Δυστυχήματα» κ. Κ. Γερακίτη.— Ὅροι συνεργασίας ἰδιαίτεροι δὲν ὑπάρχουν, κ. Π. Κανελλόπουλε, στέλλετε κι' ὅ,τι ἐγκρίνεται.— Ὅλα τὰ ἐπὶ πληρωμῇ ἐκεῖ δημοσιεύονται, κ. Χ. Μήλα.—Ἔχετε δίκηο, κ. Σ. Σπεράντσα, ἀλλὰ ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ θυμᾶται ὅλα. Ὁ Σ. Σεργιάδης ὁ ὁποῖος σᾶς ἔκλεψε τὸ «Φτερὸ τοῦ Ἔρωτος» εἶνε ἐλάχιστα ἀξιοπρεπὴς κύριος, καὶ δὲν θὰ δεχθῶ πλέον ἄλλο ἔργον του.—Τὸ ζήτημα εἶνε πράγματι πολὺ ἐνδιαφέρον, κ. Κ. Δ., ἀλλὰ ἐσκεπάσθηκε χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῆς ἐνδιαφερομένης ξένης πρεσβείας καὶ ἔπαυσαν αἱ ἀνακρίσεις.—Δυὸ μαζὶ δὲν μποροῦσα νὰ ἐγκρίνω, κ. Γ. Καρένα· ἄλλως τε γιατί στενοχωρεῖσθε ; ὅταν δημοσιευθῇ τὸ ἐγκριθέν, μοῦ ξαναστέλλετε τὸ πρῶτον καὶ δημοσιεύεται κι' αὐτὸ ἁπλούστατα.— Στεῖλτε μου τὴν διεύθυνσίν σας, κ. Tigresse, γιατὶ ἐλησμόνησα τὴν ὁδὸν καὶ τὸν ἀριθμόν. Ὅταν βασανίζετε λιγάκι τὴ σκέψι σας θὰ βρίσκετε τὰς λέξεις ποὺ σᾶς χρειάζονται. Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς κάνει ἐντύπωσι, καθὼς φαντάζομαι, εἶνε τὸ ῥῆμα τοῦ στίχου· θὰ τὸ εἶχα κακογράψει φαίνεται καὶ τὸ διαβάσατε «μπόρενα» ἀντὶ «μπόρεια» ποὺ εἶνε τὸ σωστό.— Τέτοιο γράμμα δὲν ἔλαβα, κ. Α. Γαλίκη.— Ἐστάλησαν τὴν 4ην Μαρτίου, κ. Γ. Λασκαρίδη, ὄχι ὅμως ἐπὶ συστάσει, γιατὶ δὲν δέχονται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΑΛΗΘΙΝΑ ΟΝΕΙΡΑΤΑ

Ἀφιερωμένο στὴν Δδα Ε. Ν. Φ.

Ἀργοδιαβαίνοντας τὸ μονοπάτι μιᾶς πικραμένης ζωῆς, σέρνοντας τὸ βαρύγγομο βῆμα μου μὲ φόβο, στάθηκα κι' ἀγνάντεψα πίσω μου μιὰ στιγμή.

Ρῖγος μ' ἔπιασε στὴν θύμησι τοῦ περασμένου πόνου, βλέποντας σὰν σκιὰ μελανιασμένη φευγαλέα καὶ νοιώθοντάς τον νὰ ζωντανεύῃ διπλὸς μέσα μου ὁ ἴδιος περασμένος πόνος.

Τράβηξα πάλι μ' αἱματωμένη καρδιὰ τὸ φτωχό μου μαρτυρικὸ δρόμο σέρνοντας μ' ἀγωνία, σὰν πολύτιμο φυλαχτό, τῆς πένθιμες ἀνάμνησες, συντροφιὰ στῆς μοναξιᾶς τὸ ἄπειρο...

Μ' ἀπόκαμα! σώριασα τὸ κουρασμένο μου κορμί. Ἔννοιωσα μιὰ ζεστασιὰ νὰ μοῦ πυρώνῃ στοργικὰ τὰ παγωμένα κόκκαλά μου. Μιὰ μορφὴ ξωτικὴ μ' ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της μὲ τὰ κρινένια χέρια της, καὶ ἔτσι αἰχμάλωτος ἀνέπνεα τὸ θεῖο μύρο της.

Μ' εὐγνωμοσύνη ἅπλωσα τὰ ζεστὰ πειὰ μπράτσα μου νὰ σφίξω μὲ λαχτάρα τὸ δῶρο ἐκεῖνο τῆς ἔρημης νύχτας.

Ἡ παγωνιά, ὁ ἀγέρας ὁ ἄγριος σὲ παράξενη νυχτερινὴ συναυλία,διώχνοντας τὸ πουργό, βιαστικὰ-βιαστικὰ τ' ἀγριοπούλια σ' τὸ καθημερινόχυνήγι τους μὲ ξύπναγαν τρομαγμένο ἀπ' τὸ ληθαργικὸ ὕπνο ποὺ μὲ εἶχε ρίξῃ ὁ πυρετὸς τῆς πάλης, κι' ὁ ψίθυρος τῶν γύρω μου στοιχειωμένων δένδρων μούλεγε πῶς ὅλα εἶναι ὄνειρο...

Κάϊρο 1921. *Π. Κανελόπουλος*

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

—Ὑπαξιωματικὸς ἀρτίας μορφώσεως, ἐπανελθὼν ἐκ Μετώπου, ἀνταλλάσσει c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας πανταχόθεν. Σκοπὸς ἡ γνωριμία καὶ ἀπόκτησις φίλης. Γράψατε : Γ. Ν. Μ. Αη φυλακὴ Στρατιωτικῶν ὑποδίκων. Παραπήγματα. Ἀθήνας.

—Ἕνεκα ἀναρρωτικοῦ ταξειδίου, παύω τὴν ἀλληλογραφίαν μου ἐπὶ ἕνα μῆνα. «Κατακτητὴς Καρδιῶν».

—ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ μυρωμένα γραμματάκια μ' ὄμμορφα κορίτσια μέχρι 18 τὸ πολὺ χρόνων. Ἀπαντῶ ἀμέσως. «ΩΧΡΟΣ ΚΟΜΗΣ», θυρὶς 59, Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ἕνεκα ταξειδίου, παύω ἀλληλογραφίαν, εὐχαριστοῦσα πάντας. «Ἐρωτικὴ Αἴγλη».

—Ντ. Δ., Φεύγω.—Φεύγοντας συλλογίσθηκα τὴν ἄμοιρήν του τύχην, κ' εἰς σκέψεις πολλὰς μὲ ἔρριξε, σὲ σκοτινιὰ καὶ θλίψεις.— Μὰ ἡ θλίψις αἴφνης κόπασε, στὸ πρόσωπόν σ' ἐπάνω, μὲ μιὰ φωνὴ ἀόρατη, ποὺ μ' εἶπε θὰ πεθάνω. Γυρμένος μέσ' στὴν ἀγκαλιά, στὰ στήθη σου ἐπάνω, κι' ἐγὼ μὲ δάκρυ ἀπήντησα, μαζύ σου ἂς ποθάνω. Β. Παππαχριστοδούλου. Θωρηκτὸν «Ἀβέρωφ».

— Πωλῶ καταλόγους γραμματοσήμων. U.T. 1921. Γράψατε : Βλαδίμηρον Αὐλωνίτην Κέρκυραν.

— Στὸν ἀγαπημένον μου Ἄγγελον Τσιρῖκον, τηλεγραφητήν : Γιὰ τὴ γιορτή σου χίλιες εὐχὲς σοῦ στέλλω, βγαλμένες ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς ψυχῆς μου. Πάντοτε ἐλπίζω. Μάριος.

— Ἀνταλλάσσω αἰσθηματικὰς ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας. Γράψατε : Roi des antes p. r. Ἐνταῦθα.

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὲς ἢ c. p. πανταχόθεν. «ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ», Γραφεῖα «Σφαίρας». Θυρὶς 65η.

— Καλλικάτζαρε, σὲ θεωροῦσα φίλον, ἀλλὰ εἶσαι ὕπουλος. «Λευκὸς κρῖνος».

— Μυστηριώδη φίλε, αἱ συμβουλαὶ περιτταί. Γνωρίζω τί εἴδους ὑποκείμενον εἶνε ὁ Καλλικάτζαρος. «Γυμνασιόπαις».

— Ἀνταλλάσσω c. p καὶ ἐπιστολάς, μὲ νεαράς, χήρας καὶ κυρίας. Νάσης Ἀμβέργης. P. R Ἐνταῦθα.

— Στὴν ἑορτὴ τῆς Εὐαγγελίας Σ., Φιλαδέλφεια.— Νὰ ζήσῃς χρόνια ἀνέλπιστα καὶ τρισευτυχισμένα, καὶ νὰ θυμᾶσαι ἐνίοτε, μαζὴ μ' αὐτὰ καὶ μένα. Δημ. Δημητρόπουλος,δεκανεὺς σωφὲρ—Φιλαδέλφεια.

— Βικτωρῖτσα μου, ἀρθρισῶν ἀναστολῶν, κατετάγην στράτευμα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος παραμένω Χαλκίδα. Πιθανὸν κατ' αὐτὰς ἀναχωρήσω Μέτωπον. Νὰ παρακολουθῇς «Σφαῖραν». Γράψε μου, ἀνησυχῶ. Διεύθυνσις γνωστή. Λοχίας Γιάγκος.

— Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα πανταχόθεν καὶ δὴ ἐκ Κρήτης. Δ)σις : Ἀξιωματικὸν Α. Β. Ἰτζεδίν. Χανία—Κρήτης.

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ c p. μὲ κορίτσια ποὺ ἠγάπησαν καὶ ἀρνήθηκαν, γιὰ νὰ μάθω τὸ τελευταῖον τὸ γράμμα τους. «Μισογύνην», θυρὶς 47, γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ζητῶ δωμάτιο σὲ καρδιὰ ὡραίας ἀρσακειάδος ἢ μαθητρίας γυμνασίου, ἢ μαθητρίας καλογραιῶν. Γράψατε : «Μὴ μου ἅπτου». P. R. ἐξωτερικοῦ Ἀθήνας.

—Αἰσθητική «παραπονιάρα μου». Θέλω νὰ μοῦ γράψῃς· Ἐγώ, ποὺ σοῦ γράφω, Ἀντ. Βασ. Αὐγερινός.

—Ἀνταλλάκται, προσέξατε ὅλοι τὴν «Γαλανόξανθον Ἀτθίδα». Εἶνε ΑΝΗΡ ΚΑΡΤΟΣΥΛΛΕΚΤΗΣ. Μαῦρο Τριαντάφυλλον.

—Ἠγοράσατε «Σφαῖραν» Κυριακήν. Ὁμόνοιαν. Διήλθατε ὁδὸν Ἁγίου Κωνσταντίνου. Εἶπον Καλέσω. Ἀλληλογραφοῦμεν ; «Ταπεινὸ Ἀστέρι». p. r. Ἀθῆναι.

Παρακαλεῖται ἡ Κόρη τοῦ ὑπογείου νὰ μοῦ γράψῃ σύστασιν, ἄλλως ςεβορισμένως τῆς λείπει ΖΟΥΡΛΟΜΑΝΔΙΑΣ. Μ. Γρῖφος.

—Εἶμαι νέος 21 ἐτῶν καὶ — περίεργο ! — ἡ καρδιά μου εἶνε κλεισμένη ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη θλῖψι. Λαχταρῶ κάποιον ἥλιο νὰ τὴν ζεστάνῃ καὶ ν' ἀνοίξῃ. Ὅποια τὸ κατορθώσῃ θὰ τῆς τὴν χαρίσω. Γράψατε : «Ἀνεξήγητη θλῖψι», p. r. Μυτιλήνην.

—Ζ. Μ. Παραπονεῖσθε ἀδίκως. Οὔτε σᾶς ἐλησμόνησα, οὔτε θὰ σᾶς λησμονήσω. Ἡ γλυκειὰ μορφή σου φτερουγίζει πάντα σιμά μου. Σᾶς ἀγαπῶ καὶ ὑποφέρω γιὰ τὸ χωρισμό.Κ.Μ.

—Ζητοῦνται κιόσκια ἢ διάφοροι ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ, πρὸς πώλησιν γραμματοσώπων. Προμήθεια 10 ο]ο. Πληροφορίαι : Δημήτριον Τασσῖν, Μυτιλήνην.

— Νίνα. Μήπως ἐγὼ μένω ; Τότε τί εἶνε αὐτά ; Ὑγίαινε. Μίμης.

— Βρὲ Casimir, πότε θὰ γίνῃ ὁ διαγωνισμός ; Ἢ μήπως μαλώσατε γιὰ προεδριλίκια αἱ ἐναυαγήσατε στὸ Καρπενήσι ; Ἀπόστ. Εὐθυμιάδης.

θήμων. Διακανόνισις πωλήσεως μετ' ἀντιπρο-

Σ' Ἐκείνη ποὺ μὲ νοιώθει : *Γιὰ τὴν γιορτήν της.*

Ἐρασμία, τῆς ψυχῆς μου, χαριτόβρεκτη θεά, Ὕμνους ἔρχομαι νὰ πλέξω στῆς γιορτῆς σου τὴν χαρά. Ἀπ' τὰ ξένα ἡ φωνή μου, ἂς ἠχήσῃ στὴν ψυχή σου, Γιὰ νὰ πῇ τὰ πολλὰ χρόνια εἰς τὴν εὔμορφη γιορτή σου, Γιὰ νὰ πῇ τὸ γλυκὸ χαῖρε τῆς ἐρώσης μου καρδίας. Ἔπειτα ἀπὸ τόσον χρόνον τῆς σκληρᾶς μου ἐξορίας. Λαχταρῶ νὰ σ' ἐπανίδω, πάλι ἀκόμα μιὰ φορά, Ἰδεώδη τῆς ψυχῆς μου, εὔμορφη περιστερά. Ἀλλ' ἡ μαύρη ξενητειά μου μῶχει κόψει τὰ πτερά. Μ.

—«Δαιμονιῶδες Σωφεράκι». Δὲν πᾷς στὴν ὁδὸν Ἀρσάκη νὰ σταθμεύσῃς, γιὰ νὰ κάνῃς καμμιὰ κοῦρσα ; ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ.

—Ὅποια μικρούλα τσαχπίνα δὲν ξέρει τὸ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ, ἂς τοῦ γράψῃ, γιατί.. θὰ χάσῃ. Θυρὶς 63, Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ἕνας φοιτητὴς θέλει τὴν φιλίαν νεαρᾶς χήρας ἢ κυρίας Ἀθηνῶν ἢ ἐκ Πειραιῶς. Ὅποια θέλει παρηγορία, ἂς γράψῃ : Θ. Μ., Φοιτητήν, P. R. Ἀθήνας.

—Φρονῶν ἀδιστάκτως, ὅτι εἶνε δυνατὴ ἁγνὴ φιλία μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ τὰς ἀναγνωστρίας τῆς «Σφαίρας», πρὸς εὕρεσιν φίλης καί... μόνον φίλης. Θ' ἀπαντήσω μόνον εἰς ἐπιστολάς, ποὺ θὰ ἔχουν γραφὴ ἀπὸ εὐγενεῖς καὶ ἐκλεκτὰς ὑπάρξεις. «Κισμέτ», θυρὶς 68, Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Χρυσῆ μου Αἰμ. Χ. (Σ.Χ.Σ.), σὲ λατρεύω. Δὲν τὸ κατάλαβες ἀπὸ τὰ γράμματά μου ; Θ.Τ.Δ. (Σ. Ἀν. Π.).

—Ἀποκλειομένων τῶν ψευδωνύμων, ἀλληλογραφῶ μετὰ μορφωμένων δεσποινίδων, Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστί. Γράψατε : Α. Θεοχάρην p. r. Ἀθήνας.

—Ἡ δνὶς Στέλλα Ἰωακειμίδου ἀναχωρεῖ ἀπροόπτως εἰς Παρισίους καὶ παρακαλεῖ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Σφαίρας» νὰ μὴ τῆς γράψουν.

—Ἡ R. T. ἔλαβεν 800 ἐπιστολὰς καὶ ἀδυνατεῖ ν' ἀπαντήσῃ εἰς ὅλους. Μὲ εὐχαριστίας πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἐπέδειξαν προθυμίαν πρὸς ἀπάντησιν τῆς δηλώσεώς της.

— Εἰς τὸν ἐπανελθόντα ἐξ Ἀμερικῆς διακεκριμμένον ἰατρὸν κ. Θεόδωρον Παρασκευόπουλον, γνωστότατον ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἀθηνῶν, εὔχομαι τὸ καλῶς ἦλθε. Γ. Τ.

— «Μαραμένη καρδιά». Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Ἀποκαλυφθῆτε πρῶτος καὶ κατόπιν εἶμαι πρόθυμος. «Ἐρημοκλῆσι Καλαμῶν».

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ c. p. μὲ νέας 17—22 ἐτῶν. «Ἐρημοκλῆσι Καλαμῶν». P. R Ἀθῆναι.

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ νέους καὶ νέας πανταχόθεν. Προτιμῶ τοπεῖα. «joli Papillon» Δ)σις : «Ἐρημοκλῆσι Καλαμῶν» (διὰ joli Papillon) P. R Ἀθήνας.

— Γιάγκο μου. Ἐπιστολὴ ἔστειλα Ξενοδοχεῖον «Πρίγκηψ Νικόλαος». Βιβίτσα.

— Φοιτητὴς Ἰατρικῆς ἀνταλλάσσει ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας 17—19 ἐτῶν. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε : Φοιτητήν», P. R Ἐξωτερικοῦ. Ἀθῆναι.

— Νεαρὸς φοιτητὴς Ἰατρικῆς μέλλων ν' ἀσχοληθῇ εἰς τὰ καρδιακά, ζητεῖ καρδίαν ἀρσακειάδος ἢ μαθητρίας, πρὸς πειραματισμόν. Αἱ Φοιτήτριαι ἀποκλείονται. Προσφοραί : Καρδιολόγον, P. R Ἐξωτερικοῦ, Ἀθῆναι.

— Ἡ γράψασα εἰς τὸν Μ. Ν. ὡς «Ἕνα κορίτσι», θὰ εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνη νὰ τοῦ γνωρίσῃ τὴν διεύθυνσίν της ;

— «Χαμένη εὐτυχία». Ἀνταλλαγὴν σας δέχομαι. Ζητήσατε ἐπιστολὴν μου P. R. Τάκης.

—Δέχομαι ἀνταλλαγὴν c. p. καὶ ἐπιστολῶν μὲ δεσποινίδας Ἀθηνῶν, Κορίνθου καὶ Κων)πόλεως. Γράψατε: «Στραβοτιμονιέρην», Ἀντιτορπιλλικὸν «Ἱέραξ», Κων)πολιν.

—ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΩ μὲ δεσποινίδας, Γράψατε : DUC DU BERRY», θυρὶς 54, Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Καλαματιανοποῦλα Κ. Α., Μαρ. Σ.,«Μαραμένη καρδιά«, c. p. ἐλήφθησαν. Ἀπήντησα. «Ἐρημοκκλῆσι Καλαμῶν».

— Καίτη. Σάββατον τελειώνω ἐξετάσεις. Μὴν ἀνησυχῆτε. Ἐντὸς ὀλίγου αὐτόθι. Μίμης.

— Ἕνας ὡραιοπαθὴς καλλιτέχνης, περιπλανώμενος ἀσκόπως στὴν Ἀθήνα, θὰ ἐθεωροῦσε τὸν ἑαυτόν του εὐτυχῆ, ἐὰν μερικὲς δεσποινίδες ἢ κυρίες εἶχαν τὴν εὐγένεια νὰ διασκεδάσουν τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς του, διὰ τῆς γνωριμίας των. «Βουλεβαρδιέρος» P. R.

— Τὸ «ΛΕΥΚΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ», ἀνταλλάσσει ἐπιστολὰς καὶ c p. μόνον μὲ δεσποινίδας Ἀθηνῶν, μέχρι 17 ἐτῶν. Θυρὶς 16. «Σφαίρα».

— Καίτη, δέχομαι. Αὔριο λοιπόν. ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ.

— Νάσσο μου, ἐλπίζω.Μὴ μὲ φαρμακώνῃς, γιατὶ δὲν μὲ λυπᾶσαι ; Μὲ κατέστησες δυστυχῆ. Ἀνταμώσω. Ἐλίζα σου.

— Λουΐζαν, Θεσ)νίκην. Ἐνθυμεῖσθε ὑπόσχεσίν σας ; Ἀπαντήσατέ μοι τάχιστα μόνον «Σφαίρας» Νεόφυτος.

— Κάποτε κάποια Φιφίκα, ἐπιθυμοῦσε νὰ μάθῃ διεύθυνσίν μου. Λοιπὸν ἂν θέλῃ δύναται νὰ γράψῃ στὸ P. R. τῆς Θεσ)νίκης μόνον τὸ ὄνομά μου. Σ...

—Διὰ πρώτην φορὰν εἰσερχόμενος εἰς τὸ σαλονάκι τῆς «Σφαίρας», χαιρετῶ ὅλας καὶ ὅλους καὶ προσκαλῶ πάντα, ὅστις θέλει νὰ γνωρίσῃ τὸ ἀνάστημά του, νὰ ἔλθῃ νὰ μετρηθῇ μαζί μου. Ἀρχίζω πρῶτος ἐχθροπραξίας. Καλικάτζαρε, φυλάξου : προσεχῶς ἀποκαλύπτω ψευδώνυμά σου. Ross WILBUR.

—Χά, χά ! «Λευκὲ Κρῖνε», πῶς σοῦ ἐφάνη ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Καλικάντζαρου ; Ἀπάντησέ μου. ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ.

—Δεσποινίδες, ἄλτ ! Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ ὅλας. Rose WILBUR, θυρὶς 69, γραφεῖα «Σφαίρας».

—Δεσποινίδες μορφωμένες, ἀνταλλάσσω ἐπιστολάς. ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ,Γρ. «Σφαίρας».

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ

Ἀλληλογραφῶ μὲ δίδας μορφωμένας καὶ καλῶν οἰκογενειῶν. Σ' ἐκείνη ποὺ θὰ μὲ πείσῃ, πῶς νοιώθει τὴ ζωή, ὅπως ἐγώ, θὰ δόσω εὐκαιρίαν γνωριμίας καὶ τελικὸν σκοπὸν τὸν γάμον. Β. Δεικτικος. 45ον Σύντ.—Τ. Τ. 903.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ δίδας καλῶν οἰκογενειῶν. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Χαλκίδος, Καΐρου, Σμύρνης. Γράψατε : «Λεβέντην Γεωργον», Ἀκραῖον σταθμὸν Ἐφοδιασμοῦ,Οὐσάκ.

—Νεαρὸς φαντάρος τῆς Μαύρης Θαλάσσης, αἰτεῖ ἀνταλλαγὴν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν μὲ δεσποινίδας ὅλων τῶν πόλεων. Γράψατε : «Ἀετὸν Βυζαντίου«, Ἐπιτελεῖον 2ου τάγματος, 45ου Συν)τος Τ. Τ. 903.

—Νεαρὸς ὑπαξιωματικός, εἰσερχόμενος διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ ἀνθοστόλιστο σαλονάκι τῆς «Σφαίρας», ἀνταλλάσσει c. p. καὶ ἐπιστολὰς μετὰ δεσποινίδων πανταχόθεν. Προτιμῶνται ἡλικίας 180—250 μηνῶν. Γράψατε : «Ἀετὸν τῶν ὀρέων», 21ον Σύντ. Πεζ. Τ. Τ. 912.

—Νεαρὸς στρατιώτης τοῦ Μετώπου, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων, μέχρις 22 ἐτῶν, καλῶν οἰκογενειῶν, δι' ἀνακούφισιν τῆς μελαγχολικῆς ζωῆς του. Προτιμῶνται Πύργου, Ἠλείας, Πατρῶν καὶ Ἀθηνῶν. «Λευκὸς κρῖνος», Β΄. ἀγέλη σφαγίων Β΄. Σ. Σ.— Τ. Τ. 903.

— Χαριτωμένο φανταράκι αἰτεῖ ἀνταλαγὴν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν μὲ δεσποινίδας καλῶν οἰκογενειῶν. Προτιμῶνται Ἀγρινίου, Μεσολογγίου, Πρεβέζης καὶ Πύργου. «Μελάγχολη καρδιά». Β΄. Ἀγέλη Σφαγίων. Β΄. Σ. Σ.—Τ. Τ. 906.

— Νεαρὸς λοχίας διάγων τὰ τρυφερά του νειάτα εἰς τὰ χιονοσκεπῆ βουνὰ τῆς Ἀνατολῆς καὶ θέλων νὰ διασκεδάσῃ τὴν μοναξιὰν ζωῆς Μετώπου, ἀνταλλάσσει c. p καὶ ἐπιστολὰς μετὰ δεσποινίδων. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Πατρῶν, Πύργου, Ναυπλίου καὶ Σμύρνης. Σκοπὸς γνωριμίας. Γράψατε : «Ἥρωα Ἀνατολῆς», 33ον Σύνταγμα Πεζ., 1ος Λόχος Τ. Τ. 917.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Κ. Κιούσην. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιστολήν σας ἐξετελέσθησαν αἱ παραγγελίαι σας. — Διον. Φρύγχον. Περάσατε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. —Ι. Χρυσάφην. Παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ξαναστείλετε αὐτὰ ποὺ θέλετε νὰ δημοσιευθοῦν. — Δ. Βλάμον. Ἀφοῦ ἐστείλαμεν τὸν 2ον τόμον καὶ τὸ Ἡμερολόγιον, τί ἄλλο ὑπολείπεται ; —Θ. Γεωργιάδην. Τόμος 2ου ἔτους δρ. 20. —V. Minotto Μάλιστα, μπορεῖτε νὰ πάρετε 2 καὶ 3 καὶ περισσότερα ψευδώνυμα. — Φιλία. Λ. Τὰς παραλαμβάνει τακτικὰ μέχρι σήμερον. — Ε. Τσιρικάκην. Δὲν ἐλήφθη. — Πρωτέα. Ἐγένετο κατὰ λάθος. — Ἀρτανιάν. Ἡ δημοσίευσίς του θὰ κοστίσῃ δρ. 8.

Ἐλήφθησαν αἱ συνδρομαὶ τῶν κ.κ. Κ. Βαμβακεροῦ, Ο. Ἀκριβοῦ. Λ. Παπαρρηγοπούλου, Μ. Ἀποστολίδου, V. Minotto, Π. Μπεφάνη, Δημ. Ἀντοῦλα.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1921

«Ὠχρὸς Κόμης», «Ἀετὸς τοῦ Βυζαντίου», «Ἀετὸς τῶν ὀρέων», «Κισμέτ», «Ἀνεξήγητη θλῖψις», «Boss Wilbur», «Ἥρως Ἀνατολῆς», «Στραβοτιμονιέρης».

ΤΟ ΠΟΣΤ ΡΕΣΤΑΝΤ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

(ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΕΚΑΣΤΗΣ ΘΥΡΙΔΟΣ ΔΙΑ ΤΟ 1921 ΔΡΑΧ. 5)

Ἐνοικίασαν γραμματοθυρίδας οἱ κ. κ. «Ὠχρὸς Κόμης», θυρὶς 59, «Κισμέτ», θυρὶς 68, «Ross Wilbur», θυρὶς 69.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μητρούση

Μροῦσσα 20 τ'Μάρτ' Περδίκω μ' π'λίμ' Σ' γράφτου ἀπ'ἔδου, ἀπ' τὰ χιαν'ζμένα β'νὰ τ'ς μ'κρῆς 'Ασία, ἀπ' μ'ἔστ'λι μαθὲς ἡ«Σφαίρα» γιὰ πουλιεμκὸν ἀνταπουκρ'τή, νὰ τ'ς ντελιεγραφαου οὖλα τ' ἀνακενουθέντα κὶ τ'ς μάχις π' κάν'μι μὶ τοὺν Κιμάλ. 'Αετι, οὐρὴΠιρδικούλα μ', κὶ νᾶσ'να ἀποὺ κανιὰ μιργιὰ [ν' ἀγνάτιβις τ'ς κατακαϑμέν' τσ' τσουλιάδις ποῦς σκαρφαλών'νι καταπάν' στ'ς ραχοῦλιες σὰ γίδια κι' διώχνει τ'ς Τοῦρκ' ἀπ' τ' ἀμπριά τ'ς κὶ τ'ς κυν'γῖνι καταπουδιαστά, ὅπως κυν'γᾶν οἱ λῦκ' τὰ πράτα. 'Ε ρὲ ἀϑάνατου τσαρ'χάκι, πουτὲς νὰ μὴν πιϑάν'ς.

Κι' ἂν ἀρωτᾶς κὶ γιὰ τ' ἰμένα, καλὰ φχαρ'στιόμαστι κι' ἀπ' αὐτοῦ πάλε. Πρώτου π' ξιμπαρκαρίστ'κα στ' Σμύρν' γνώρ'σα μίνια ἀρμέν'σσα ἀπ' τοῦ 'Ατζιρμπαϊτζάν. Τοκουῖ τ' λιέν, σὰν κὶ νὰ λιέμι, βασίλ'σσα, τάκους βαρβάτους, κι' ἀκούγιτι ἀποὺ λιεφτὰ ὅσου νὰ πῇς. Χρῆμα ἀφϑουνουν, ἀρτζὰν μὶ νουρὰ νὰ φᾶν κι' οἱ κοντις. Τρακόσια β'βάλια ἔχ' οὐ πατέρας τ'ς, κι' ἱκατὸ γκαμῆλις κὶ μίνια αὐτὴν ἱκατὸ μίνια. Τ'ς ρίχτ'κα κι'γὼ ἀπόκουντα, γιὰ νὰ συσφίξου μαϑὲς τ'ς 'Ελληνουαρμενικὲς σκέσις, ὅϊ γιὰ τίπουτ'ς ἄλλου. Κι' οὖλου τοῦ «'Αρμινάκι μου, γιαβρί μου, 'Αρμινουποῦλα, τ'ς τραγούδαγα π' τ'ς ἄρεγε. Κι' ἀρμέν'σα κι' ἄραξα κάνα δυὸ βουλὲς στοὺς κόρφου τ'ς, κὶ στὰ μαστάργια τ'ς κὶ ϑαραπάηκα, ἀδερφοῦλα μ'.

Τώρα ἕνεκα λόγ' ἀνάγκ' ἔφ'γα ἀπ' τ'Σμύρν' κι' ἤρϑα ἰδῶ, ἀπ' τ'ράου νὰ φέρου βόλτα νιὰ Τουρκουποῦλα, 'Εμινέ, τ' λιέν. Τώρα ϑὰ μ' πῇς ἡ ἀφιντιά σ' εἶνι σουστὸ νὰ πουλιεμῖμι μὶ τὴν Τουρκιὰ κί γὼ κάϑ'μι κί ζαχαρώνου μί τ'ς Τουρκοποῦλες ; Γιατὶ περικαλοῦ ; 'Ιγὼ μὶ τ'ς Τοῦρκ' πουλιεμάου κί μάχουμι, ἀδὲ μὶ τ'ς Τούρκισσες οὔειδι κανιὰ δγιαφορά, οὔειδι κί τ' ἀμπιλουχώραφα τ' πατέραμ' ἔχου νὰ μεράσου. Γ'ναῖκις τ' Θιοῦ εἶνι κι' δαύτις, ἀδύνατου μέρου μαϑές, ϑέλ'νι κι' αὐτίνις τοὺν ἄνϑρουπό τ'ς νὰν τ'ς περιποιγιώτι. Κι' ἅμα δὲν πάου ἰγὼ νὰν τ'ς παρηγουρήσω κανιὰ στάλα τ'ς καψαρές, ποιὸς ἄλλους ϑὰ πάῃ; σύ Πάπας μαϑές ; Μὶ τοὺν Πάπα μαναχὰ οἱ προυκουμένις οἱ 'Ανθίδις λύσσαξαν κι' οὖλου στοὺ στόμα τ'ς τοὺν ἔχ'νι. 'Ιδῶ χαμπεράκ' δὲν ἔχ'νι ἀποὺ τέτοια. Οὖλου «ἀμὰν κουζοὺμ κι' ἀμὰν γιαβρούμ» τοῦ πάει ἡ 'Εμινέ, κί ϑέλ' νὰ μ' μάϑ' λιέει ἀμανέδες, ἀφ' φόντις ϑὰ ξανάρϑου σεοὺ χουργιὸ ϑὰ στ'ς τραγουδάου κί ϑὰ σὶ πιάν' τοὺ γλυκό σ', ὅπους κι' ἰμένα π' σ' ἀνανουγιέμι κι' ἀνατριχιάζου ἀπ' τοὺ κρύου οὐ μαύρους.

Ταῦτα κί μένου. Γειὰ σ'κι' ἀντίου μ'

Μήτρους Κουρ'νόγαλους

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΓΚΑΛΑΣ ΤΟΥ ΜΟΡΦΕΩΣ

Σεβαζμητότατων μῆτερ μου μπονσούρ, δὲν ἶμαι καλλὰ τουθόπερ καὶ δὴ ἐμᾶς ποϑό, καϑότη ἐκροκϑὲ ἐπηάστικα μαμιὰ μὲ μαλιὰ μεττὰ μήα γετόνισα, τὸ ὁπῆον ἤμονα βεγκέρα, ἀπρεμεντὴ δηλαδὺ τοὶ νήχτα στῶ σπίτη της κὲ καττὰ τὰς δέκα ἡ ὥρα ποὺ ἐσηκόϑικα νὰ φύγω μοὺ λαίει «γιατὴ βιάξεστε, μαδὰμ Γαρεμφοῦλα, νὰ πᾶτε νὰ παραδοϑῆτε ὗς τὰς ἀγγάλας τοῦ Μορφέως !». «Νὰ χαϑίς, παληογύνεκα, τὶς λέο,κὲ δὲν ἀντρέπεσε, ἐγὸ δὲν ἰξέρο κανένακύρηο Μορφέος, ἐγὸ μόνω στὶν ἀγγαλία τοῦ ἀντροῦς μου παραδήνουμε». Κὲ τὶν ἀλπάζο ἐκ τὰ μαληὰ κὲ μὲ ἀλπάζη κὲ κήνει κὴ ἐβγάλαμε τ' τσολούφηα μας. 'Υστερις ἔπλγα στὸ σπῆτι κὲ μὲ ἔπηακε νεβρεκὸς παραξεσμὸς καὶ κρήσις τῆς ἐγκαρδήας, τὸ ὁπῆον εἶμε σὲ κακὼ χάλη.

Τσύτα βοὺς ἀκὲκ μπλιαιζὶρ καὶ διαλήψεως

ΜΑΔΑΜ ΓΑΡΕΦΟΥΛΑ

ΣΟΚΟΜΑ

Γιὰ βάστα, ρὲ βάσανο, νὰ ξηγηϑοῦμε λιγάκι περὶ γιὰ πόλεμο, γιατὶ ἐσεῖς [οἱ γυναῖκαι μοῦ φαίνεται πὼς βρήκατε τὸ μῆνα ποῦ πάει ἔντεκα καὶ μᾶς κοροϊδεύετε ἐμᾶς τοὺς ἄντρας ἄψε σβῦσε—νομίζω; 'Εγκαιρῷ εἰρήνη μᾶς κάνετε τὸ γκιουλέκα καὶ μᾶς γεμίζετε μῆγες περὶ σουφρατζετισμὸ καὶ ψῆφο καὶ πράσιν' ἄλογα. Κι'ὄντες ἀρχινίξῃ ὁ πόλεμος ἄλλα λόγια ρὲ παιδιὰ εὐτὺς μᾶς κάνετε τὴν πάπια καὶ λουφάζετε. Τὴν κορόϊδα δηλαδὴς μᾶς παίζετε ἢ γιὰ κορόϊδα μᾶς περνῖτε μᾶς ; Θέλετε ψῆφο ; Μάλιστα, τὸν ἔχετε μὲ τὴν πρώτη. ὄντες γένεται ὅμως πολεμος νὰ σᾶς τσιμπάῃ καὶ σᾶς ἡ ἐπιστράτεψη—ξηγιέμαι ἀκριβοδικαίως ; Εἶνε σωστὸ νὰ χύνουμε μεῖς τὸ αἷμα μας κι' ἡ ἀφεντιά σας νὰ κάϑεστε τῶνα πόδι ἀπάνω στ' ἄλλο καὶ νὰν τὰ καρτερῖτε οὖλα ἕτοιμα ; Τὸ ἀστενὲς φῦλο ϑὰ μοῦ πῇς. 'Αγγινάρες ! ἐγὼ τ' ἀκούω βερεσὲ αὐτά. 'Εσὺ ρέ, ἀκάϑαρμα, ὄντες μὲ σφίγγις στὶς ἀγκάλες — ὠχού, καϋμέ !— μὲ στίβεις, με ρουφᾷς ἁλάκειρον ! ἐσεῖς παίζετε, οὖλη τὴν οἰκουμένη κορῶνα-γράμματα, καὶ ϑὰ μοῦ κουβεντιάζῃς ἐμένανε περὶ ἀστενὲς φῦλο ; Στρίβε λόγια, ρὲ ἀνήλεο ϑήλεο ! 'Αν εἶχατ' ἕνα δράμι φιλότιμο ἀπάνω σας, ἤπρεπε νὰ πᾶτε στὸ μέτωπο ἐκεῖ μὲς στὰ χαρακώματα νὰ παρηγορῖτε καμμιὰ στάλα τὰ παιδιὰ ποὺ πολεμᾶνε, στὰ μετόπιστεν, στὰ σοκομεῖα, ὁλοῦϑε. 'Ετσι ! σᾶς ϑέλω γώ, λεβέντισσες καὶ ντελμπεντέρισσες. Γιὰ δαῦτο, τώρα, ποὺ πάω κι' ἐγὼ στρατιώτης, μιὰ χάρη ἔχω νὰ σοῦ ζητήξω. Νὰ πᾷς νὰ καταταχϑῇς κι' ἐσὺ σοκόμα, ἂν τῶχῃ ἡ μοῖρα μου καὶ λαβωϑῶ, τὰ δικά σου τὰ χεράκια νὰ μὲ γειάνουνε—σκαμπαζηδόν, ρὲ ἀδρεφὴ τοῦ ἐλαίου ;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΤΟ ΜΠΑΓΙΑΣΟΝ

'Οφου τα ! μᾶς ἔπιασε πειὰ τὸ καλοκαῖρι καὶ ψαϑάκια βάζουνε νέοι μὰ καὶ γέροι. Στὸ χωριὸ σᾶν ἤμουνα, πέρα στὸ νησάκι, ὁ φτωχὸς δὲν ἤξερα τί ϑὰ πῇ ψαϑάκι. Φέτος ὅμως, φίλε μου, ἄτιμη 'Αθήνα ! ἂν δὲ βάλω μπαγιασὸν δὲ μὲ ϑέλ' ἡ Ρίνα. . . 'Οφου τα! πρὶν μ'ἀρνηστῇ καὶ προτοῦτὴ χάσω τὸ ψαϑάκι γρήγορα τρέχω ν' ἀγοράσω. Μπαίνω σ' ἕνα μαγαζί, συφορὰ κι' ἀλλοί μου! καὶ ψαϑάκι ζήτησα γιὰ τὴν κεφαλή μου. 'Αλλὰ πρὶν καλὰ-καλὰ ὁ φτωχὸς τὸ πάρω, ὅταν λῖγο τὄβαλα γιὰ νὰ τὸ προβάρω, ἐκεῖ μέσ' στὸ μαγαζὶ γέροι καὶ κοπέλλια μπῆξανε τὰ γελοια.

Τοὺς τηράω σᾶ χαζός...Βάνω τὸ ψαϑάκι, βγαίνω ἀπ' τὸ μαγαζί, στρίβω τὸ σοκκάκι ... 'Οφου !.. ἀπὸ πίσω μου τρέχαν παιδαρέλια καὶ λεμόνια πέταγαν κ' ἔβαζαν τὰ γέλοια. Τρέχω ὁ δόλιος στὴν ὁδό, μπαίνω σ'ἕν'ἀμάξι, μὲ τηράει ὁ ἀμαξᾶς, πάει νὰ ταράξῃ, παρατάει τὰ λουριὰ καὶ τὰ καμπανέλια, μὲ ρωτάει ποιὸς εἶμ'ἐγὼ κι'ἀρχινᾷ τὰ γέλοια...

'Επὶ τέλους ἔγινα ὁ φτωχὸς ρεζίλι, ὅλ' οἱ ξένοι γέλαγαν, γέλαγαν κ' οἱ φίλοι, γέλαγαν καὶ τὰ σκυλλιὰ ὅπου κι' ἂν περνοῦσα, μὰ κ' ἐγὼ γελοῦσα.

'Οφου τα ! τί ἤμουνα, τ' εἶχα καταντήσει, μήπως μ' ἐμαγέψανε κ' ἤμουν παρὰ φύσει ; Τρέχω στὸ σπιτάκι μου, σᾶν νὰ μοῦχαν νέφτι, μπαίνω μέσ'στὴ σάλα μας, στέκω στὸ καϑρέφτη... 'Οφου ! Παναγίτσα μου, βουρδουλιὲς ποῦ ϑέλω ... Τὸ ψαϑάκι ἐφόραγα πάνω ἀπ' τὸμμπαπέλλο !

Ο ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

"Αεινδε
νὰ ἀποϑάνῃς
νὰ ἀποϑάνῃς
μετὰ τῶν ναζίων
ἅπερ μοὶ κάμνεις
τὸ ὁποῖον
ἄπιασϑον γατίον.
Καὶ γὰρ
πολλὰ κοπιάσας
καὶ τέλος πάνδων
πιάσας
ἐνγόμεναν κἀγὼ
ἐν δουλικὸ
μεῦ' εὐειδὲς
προσωπάτου
καὶ τρυφεροῦν
δίκην ἀρνακίου
τοῦ γαλάτου,
ὅπως ἡ ἀϑλία οὐκ βούλεται συνιέναι
καὶ μὴ πράττει τὸν κάργαν, κανεὶς
οὐκ ἐπιϑυμει τὸ πονηρὸν ποιησέναι.
'Υπαγένων νὰ τὴν ἀσπασϑῶ ϑέζει τὰς φωνάς,
κάμνων νὰ τὴν τσιμβήσω μοὶ βαρεῖ καλπαζῖς,
καὶ οὐχ' ἀρέσχεται εἰς τὰς ἐνδριβὰς
τὸ ὁποῖον
ὡσεὶ τὸ μή-μου-ἅπϑου τῶν λελουδίων.
Οὐκ ἐᾶ με βαλεῖν χέρι
ὅπως τῇ δείχσω πῶς τὸ τρίπτουν τὸ πεπέρι,
τοῦ διαβόλεης οἱ καλογέροι,
ἀλλὰ μοῦ ἀπαντεῖ : «Κάτω τὰ ξηρά σου».
ἤγουν φάγατε ὀφϑαλμοὶ ὀψάρια
καὶ σύ, ὦ παραδεδαρμένη, περιδρομιάσου'
τὸ ὁποῖον
καὶ μοὶ ἀνάπτει πυρκαϊανένδοτῶν ἐνδοσϑίων.

'Ο 'Αγκαϑέγγελος

'Υστερογραπτέον.—'Επχαρισϑῶ δεινῶς
τὴν ἀναγνοῦσϑιν ἐκ 'Αμερικὸς
τὸ ὁποῖον μοὶ ἔπεμφσε νήματα μεταξὸς
πρὸς ἐμβάλλωσιν τῆς ἐμαπτῆς πατατουκός.

'Ο ἀπτὸς

Ο ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΧΑΧΑΜΙΚΟΣ

'Ο φίλος μας ὁ Χαχαμῖκος ἐπῆγε κι' αὐτός, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, στρατιώτης. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πῶ ὅτι ἐπροσπαϑοῦσε ὅσο μποροῦσε νὰ καλοπερνάῃ στὴ στρατῶνα καὶ ἐμηχανεύετο κάϑε εἴδους πονηρία γιὰ νὰ γλυτώνῃ τῆς ἀγγαρεῖες καὶ τὰ γυμνάσια. Μιὰ φορὰ ὅμως τὸν ἐτσάκωσαν στὰ πράσσα καὶ ἀφορμὴ ὁ φόβος του πρὸς τὸ ξῦλο. "Εξω ἀπ' τὴ στρατῶνα εἶχαν κουβαλήσει καμμιὰ δεκαριὰ σακκιὰ γεμᾶτα ἄλλα πατάτες κι' ἄλλα ρῦζι. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὰ σακκιὰ αὐτὰ ἄδειαζαν, γιατὶ τὸ περιεχομενόν των ἐχρησιμοποιεῖτο γιὰ τὸ συσσίτιο. "Ενα πρωῖ ποὺ ἐζήταγαν τὸ Χαχαμῖκο νὰ τὸν στείλουν ἀγγαρεία κουραμάνας, αὐτὸς γιὰ νὰ ξεφύγῃ χώϑηκε μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τ' ἀδειανὰ σακκιά, χωρὶς νὰ πάρῃ κανεὶς χαμπάρι. 'Ο σιτιστὴς ὅμως, ποὺ ἐλογάριαζε πόσα σακκιὰ ἦταν γεμᾶτα καὶ πόσα ἀδειανά, παραξενεύτηκε βλέποντας ἕνα παραπάνω γεμᾶτο καὶ πῆγε νὰ τὰ ἐπιϑεωρήσῃ. Γιὰ νὰ ἰδῇ δὲ τί περιεῖχε τὸ καϑένα, ἔδινε μιὰ κλωτσιὰ καὶ καταλάβαινε ἂν ἦταν πατᾶτες ἢ ρῦζι. "Οταν ἔφϑασε στὸ τελευταῖο, που ἦταν μέσα ὁ Χαχαμῖκος, χτύπησε μιὰ κλωτσιά, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ, γιατὶ τοῦ τὴν εἶχε δώσει στὰ ψαχνά. Τοῦ δίνει καὶ δεύτερη κλωτσιὰ τὴν ὁποίαν ἔφαγε ὁ Χαχαμῖκος κατακέφαλα, καί, φοβούμενος μὴν ἐπακολουϑήσῃ καὶ τρίτη, ἔβαλε μέσ' ἀπὸ τὸ σακκὶ τῆς φωνές :

—Πατάτες εἶνε κι' ἐδῶ, κυρ - λοχία. Πατάτες !

'Εννοεῖται, ὅτι ἐπηκολούϑησε κρατητήριον, κτλ.

* * *

'Εξαιρετικῶς γενναῖος ὅμως ἐδείχϑηκε ὁ Χαχαμῖκος ὅταν ἐπῆγε στὸ μέτωπο. Μιὰ νύχτα ποὺ τὸν εἶχαν βάλει διπλοσκοπό, ὁ λοχίας του ἀπ' τὸ κοντινὸ πρόχωμα τὸν ἄκουσε νὰ βάλῃ τὶς φωνές :

—Κύρ-λοχία...ἕναν αἰχμάλωτο ἔπιασα, κύρ-λοχία !

—Μωρὲ γειά σου, Χαχαμῖκο ! Φέρ' τον ἐδῶ γρήγορα.

—Μά...δὲν μπορῶ, γιατὶ μ' ἔχει δεμένον ! ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Χαχαμίκου.

Καὶ ὁ μὲν λοχίας τὸν ἐγλύτωσε κείνη τὴ φορά, οὐδέποτε ἄλλοτε ὅμως τὸν ἔβαλε διπλοσκοπό, χωρὶς, ἐννοεῖται, ὁ φίλος μας νὰ δυσαρεστηϑῇ γι' αὐτὸ καϑόλου !

Ο ΑΒΡΑΜΙΚΟΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ε. ΚΡΑΝΙΩΤΑΚΗ, ΑΡΣΑΚΗ 2